

Kluk jak buk

2. část

Josef Janšta

*Příběhy pro děti, kterým je přečtou rodiče,
anebo pro malé čtenáře do deseti let*

A.M.I.M.S.

Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné – Matky Naděje)
Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov
A. D. 2021

19. Mary's „Mils“

Počasí je odpoledne na Popeleční středu nádherné. Nefouká vítr a je jasná obloha, ze které září sluníčko. Dědeček venku na zahradě odkládá teplou bundu a pohybuje se nalehko oblečený.

Jakmile se Buk probudí z poledního spánku, běží k oknu, aby se podíval, co se děje na zahradě. Když tam spatří dědečka, tak běží za maminkou a prosí: „Mohu jít za dědečkem?“

„A co tam budeš dělat?“

„Budu mu pomáhat,“ odpovídá chlapec upřímně.

„Dobře,“ souhlasí maminka, „ale já se občas podívám, jak dědečkovi pomáháš.“

Buk je za chvíli oblečený, vypije hrnek čaje a už peláší na zahradu.

„Dědečku, jdu ti pomáhat,“ zvolá chlapec a začíná sbírat větvičky z ostříhaných stromů.

„Výborně,“ raduje se dědeček a přitom se ho ptá: „A co půst?“

„Udělal jsem Pánu Ježíši radost,“ sděluje chlapec a vypráví o obědě, který si zvolil, přestože mu nechutná.

Dědeček se směje a říká: „Tak to by pro mne půst nebyl. Já mám koprovou omáčku s vajíčkem hodně rád. Ale pro tebe to byl velký půst,“ uznává dědeček a chválí svého vnuka.

Sbírají větvičky a zpívají si k tomu písničky, které Buk zná. Pak si jdou chvíli odpočinout na prosluněnou lavičku. Dědeček pohládí vnuka a zeptá se ho: „Víš, jaký půst ještě s babičkou děláme?“

„To nevím.“

„Náš půst se jmenuje Mary's Meals.“

„To je divné slovo.“

„Česky to znamená Mariino jídlo, jinak řečeno jídlo, které dává Panna Maria dětem, které mají hlad a nemají, co jíst.“

„Ty dáváš Panně Marii jídlo pro chudé děti?“

„To je tak. Na světě je hodně dětí, které nemají, co jíst. Nemohou ani chodit do školy, protože by to tam hladem nevydržely. A tu přijedou do takové hladové vesnice lidé v modrých tričkách. Proč v modrých, to bys mohl vědět.“

„To nechápu.“

„Modrá je barva Panny Marie.“

„To vím.“

„Jsou to Mariini lidé, proto mají modrou barvu triček. Přijedou tedy do té vesnice, kde je škola poloprázdná. Děti jsou zalezlé, anebo někde polehávají, protože mají hlad. Ale jakmile se v té vesnici objeví lidé v modrých tričkách, tak děti k nim přiběhnou. Dostanou od nich najíst. Děti jsou šťastné a posadí se do velkého kruhu kolem návštěvy. Tu se postaví paní v modrém tričku a řekne dětem: ‚Poslala nás k vám Panna Maria. Poslala nás k vám, abyste už nemusely mít hlad. Budete chodit do školy a tam dostanete najíst. Naučíte se psát, počítat, číst a nebudete mít hlad. Těšíte se do takové školy?‘

‚Těšíme, těšíme,‘ volají děti jeden přes druhého.

‚Takže zítra přijďte do školy, už hned zítra. Už nebudete mít hlad. Utíkejte to říct domů maminkám.‘

Děti se rozběhnou domů a k paní v modrém tričku přistupuje pán, který je ředitelem místní školy. Oboří se na ni slovy: ‚Co to slibujete dětem za nesmysly. Já nemám ve škole peníze, abych dal hladovým dětem jíst.‘

Paní v modrém tričku řediteli odpoví: ‚Přinesli jsme vám Mary's Meals.‘

‚Mariino jídlo?‘ nechápe ředitel.

‚Ano. Lidé z celého světa nám posílají peníze a my jsme vám tyto peníze přinesli, abyste mohli dávat jíst ve škole chudým dětem.‘

‚Opravdu?‘ nechce tomu ředitel školy věřit.

‚Ano, opravdu, hned zítra začneme.‘

Na druhý den je škola plná dětí, které tam kvůli hladu dosud nechodily. Dostávají hned snídani a jsou tak šťastné, že dneska nemají hlad. Ve škole jsou hodné, učí se a těší se na oběd. Když se potom v poledne najedí, tak jásají radostí a zpívají nejveselejší písničky. Teď už rozumíš, Buku, co to znamená, když náš půst s babičkou se jmenuje Mary's Meals?“

Bukovi je to jasné. „Vy s babičkou posíláte penízky pro modré lidi.“

„Ano, výborně. Ale proč je to půst?“

„To nevím.“

„V postě jíme levné jídlo, nekupujeme nic dražšího. A tak ušetříme. Penízky takto našetřené dáme dohromady a na konci postu je pošleme těm lidem v modrých tričkách.“

„A oni to zanesou chudým dětem do školy,“ doplňuje Buk a hned se rozhoduje: „Já to chci také tak. Budu jíst obyčejná jídla a peníze donesu potom vám a vy je pošlete chudým dětem.“

„Výborně, Buku. Ale na to se musíš domluvit s maminkou a s tatínkem, jak by se dalo u vás ušetřit. Teď mi ještě pomoz s větvičkami a já ti povím, jak jedna holčička přispívá na Mary's Meals. Ta holčička se jmenuje Barunka. Je nemocná a nemoc jí kromě jiného sebrala i zrak, takže nevidí. Má však v rukou výborný hmat. Dokáže jimi vyrábět korálky a z korálků vyrábí krásné andělíčky a tu práci miluje. Svoje krásné výrobky nabízí každému, kdo má o to zájem. Dostane za to nějaké peníze a každý měsíc věnuje pro Mary's Meals 100 Kč. Za tyto peníze dostávají ve škole tři chudé děti jídlo po celý rok. A Barunka říká: „Mně se líbí, že mohu pomáhat.“ Víš, Buku, tys byl šťastný, když jsi dokázal vydržet půst a udělal jsi radost Pánu Ježíši. Podobnou radost můžeš mít, když dokážeš pomoci chudým dětem. A bude se z toho radovat i Pán Ježíš, který je rád, když jim někdo dá najíst.“

Buk už to nemůže vydržet. „Jdu to říct mamince.“

„Běž,“ dovoluje dědeček vnukovi a volá ještě na něho: „Děkuji ti, že jsi mi pomohl s větvičkami.“

Buk utíká domů a vypráví mamince to, co si zapamatoval. Má štěstí, že maminka o Mary's Meals už slyšela, a tak si domyslí, co jí chce Buk říct. O nemocné Barunce, která posílá každý měsíc 100 Kč, však slyší poprvé. Je láskou této nemocné dívky tak dojatá, že se rozhoduje hned: „Budeme také posílat peníze na Mary's Meals.“

„A jak to budeme dělat?“

„Předně si uděláme pokladničku, do které budeme vkládat penízky, které ušetříme nebo věnujeme.“

„Jakou pokladničku?“

„Uděláme ji hned. Pomůžeš mi?“

„Ano, moc ti pomůžu,“ slibuje Buk.

Maminka přináší tvrdší papír. Přináší si i návod, jak má krabičku nakreslit. Buk zatím jenom pozoruje, jak na papíře postupně vzniká nákres, podle kterého se pokladnička vystřihne.

„A teď je tu práce pro tebe,“ oslovuje maminka Buka, „pěkně pastelkami nákres vyzdobíš, abychom měli krabičku hezkou.“

To se Bukovi líbí. Maminka si dělá nějakou práci v kuchyni a on maluje obrázky na budoucí krabičku. Když je hotov, maminka nákres vystřihne, složí a slepí. Na světě je krásná pokladnička, do které bude rodina vkládat peníze pro Mary's Meals.

Hotová krabička čeká na stole na tatínka, až přijde z práce. Bude se mu určitě líbit, protože tatínek má vždycky radost z toho, když může udělat radost druhým.

20. Krtci

Sluníčko od rána svítí, venku je příjemně teplo. Tatínek s maminkou se domlouvají, jak strávit krásný sobotní den. Volají k sobě syna a sdělují mu: „Buku, pojedeme na pouť.“

„Kam? Na Hostýn?“

„Pojedeme na křížovou cestu do Rudy.“

„Je tam velký kostel?“

„Kdepak! Křížová cesta je tam venku. Však uvidíš.“

Brzy jsou vypraveni a usedají do auta. Přichází za nimi dědeček. Je smutný a stěžuje si: „Máme na zahradě krtky. Do rána přibyly další krtince. Zničí nám tak celou úrodu.“

„Dědečku, až se vrátíme, tak ti je pomůžu vyhnat,“ slibuje Buk, a když se auto rozjíždí, tak mává dědečkovi na rozloučenou.

Když dorazí rodina na místo, zaparkuje u kostela v malé podhorské vesnici. Odtud vede cesta lemovaná jednotlivými zastaveními křížové cesty. U každého se snaží Buk poznat, co je na kamenné plastice zobrazeno. Pak se společně modlí a přecházejí k dalšímu zastavení.

Buk si všimá, že cestu lemují nespočetné množství krtinců. Jsou však všechny vedle široké pěšiny, kterou krácejí.

Buk krtky chválí: „Jsou hodní, že nám nedělají krtince na cestě.“

Maminka mu to vysvětluje. „Krtci nesnášejí, když se nad nimi chodí, dupe. Mají rádi klid.“

„Hurá,“ jása Buk, „budeme chodit a dupat po zahradě a krtky vyženeme.“

„Nevím, jestli to pomůže. Krtci se pouze přemístí tam, kde se nechodí a tam budou zase řídit po svém. Vidíš to i tady, krtci bydlí těsně vedle chodníku.“

Křížová cesta pokračuje. Vrcholí ve 12. zastavení, které je nádherným sousoším. Buk poznává jednotlivé postavy. „Pán Ježíš na kříži, Panna Maria a dál nevím.“

„Je tam jeden z apoštolů,“ napovídá mu maminka.

„Petr,“ vyhrkne chlapec.“

„Ten tam není.“

„Ale on byl přece hlavní apoštol.“

„Petr přece Pána Ježíše zapřel a pak zakokrhal kohout.“

„Ano, už vím,“ skáče Buk mamince do řeči, „služka u ohně mu řekla: ‚I ty jsi byl mezi Ježíšovými učedníky.‘ A on řekl, že nebyl, že ho vůbec nezná.“

„A proč myslíš, že Pána Ježíše zapřel?“ ptá se syna maminka.

„Nevím,“ odpovídá upřímně chlapec.

„Protože se bál.“

„Čeho?“

„Bál se toho, aby ho nechytily tak, jak spoutali Ježíše.“

„A pak Petr plakal,“ doplňuje Buk, „bylo mu to líto a Pán Ježíš mu odpustil.“

„Dobře, Buku,“ chválí ho tatínek, „takže už víme, že pod křížem nebyl Petr, ale...“

Maminka mu napovídá: „Vyjmenuji ti tři apoštoly a z nich byl jeden na Golgotě pod křížem. Tak poslouchej: Byl tam Jakub, Ondřej anebo Jan?“

Buk to ví hned. „Byl tam Jan.“

„Výborně!“ chválí ho maminka, „a teď ještě řekni, která tam byla žena.“

„Zase nevím,“ přiznává hoch, „dej mi zase tři možnosti.“

„Dobře,“ souhlasí maminka, „pod křížem byla Alžběta, Marie Magdaléna anebo Marta?“

„Marie Magdaléna,“ zvolá Buk okamžitě.

„Výborně!“ chválí ho maminka a také tatínek pokyvuje spokojeně hlavou.

Rodina si kleká, aby tak uctila ukřižovaného Krista. Tatínek se přitom modlí: „Děkujeme ti, Pane Ježíši, že jsi za nás zemřel. Moc jsi přitom trpěl. Nedovedeme si ani představit, jak tě to bolelo. Děkujeme ti za to, že jsi nás takto vykoupil a spasil. Veď nás, abychom tě nikdy neopustili a byli tvými věrnými dětmi. Amen.“

Následují ještě dvě zastavení křížové cesty, rozhled po krásné krajině a návrat k autu. Z kopce to jde rychle a snadno, dokonce si přitom i zazávodí.

Po návratu domů běží Buk za dědečkem a sděluje mu, co zažili na křížové cestě. „Budeme chodit, dupat a oni utečou.“

Dědeček tomu sice moc nevěří, ale jde na zahradu. Tam se s Bukem přidává k rodičům, kteří skáčou a dupou po všech pěšinách zahrady.

Dědeček jim děkuje a slibuje: „Zítra vám povím, jak to dopadlo.“

Na druhý den je neděle, všichni jdou na mši svatou. Když vyjdou z kostela, tak se Buk ptá dědečka: „Utekli krtci?“

„Kdepak! Do rána přibyly tři krtince.“

„To jsou potvůrky,“ uleví si tatínek, „ale my na ně vyzrajeme, něco mě napadá.“

„Co tě napadá?“ je Buk hned zvědavý.

„Budeš dělat hluk, přímo randál a krtci rádi utečou.“

„Ale jak?“

„Doma ti to ukáži. Ale vydržíš dělat randál až do večera?“

„Jasně,“ odpovídá Buk a přemýšlí, jak bude ten hluk dělat.

Doma musí hoch dobře posvačit, převléct se do venkovního oblečení a pak už jde za tatínkem do sklepa. Vytahují ven plastovou taturu, se kterou Buk na podzim svázel brambory.

Tatínek mu vysvětluje: „Budeš tlačit auto před sebou, a čím rychleji budeš jezdit, tím větší to bude kravál. A jezdí po všech cestách a cestičkách!“

Buk se skrčí a opírá se rukama o zadní část velkého auta. Zároveň se rozjíždí k první okružní jízdě po zahradě. Jede rychle, a když míjí rodiče s dědečkem, tak si všichni diváci zacpávají uši. Tatínek si to pochvaluje: „Krtci rychle zmizí.“

Do oběda jezdí Buk s taturou takřka bez přestání. Odpoledne jezdí zas jen s tím rozdílem, že si přitom hraje na policajty, kteří honí zloděje. Navečer je tak unavený, že sotva vyleze do schodů. Slupne večeri, vykoupe se, pomodlí a usíná hned, jak ulehne.

Ráno po probuzení běží hned k oknu. Dědeček je už na zahradě a mávnutím zve Buka, aby přišel. Maminka mu to dovoluje, a tak hoch spěchá za dědečkem. Hned se ho ptá: „Jsou tu ještě krtci?“ Dědeček odpovídá: „Pojď, spočítáme to. Včera večer tady bylo deset krtinců. Kolik jich tady je dnes?“ Buk běží od jednoho kopečku ke druhému, a když je všechny oběhne, tak zvolá: „Deset!“ „Stejně jako večer,“ pochvaluje si to dědeček, „zdá se, že krtci jsou pryč.“ „Hurá,“ jása Buk a běží to zvěstovat mamince.

Po celý den ještě občas Buk s tatrou projede všechny chodníky. Dědeček zahrne všechny krtince a spolu s celou rodinou se raduje, když se neobjeví na druhý den žádný nový kopeček. Krtci jsou nenávratně pryč a dědeček může v klidu očekávat úrodu. A kdyby se přece jenom objevili, tak je hlučná tatra připravená, aby zasáhla.

21. Babiččina pohádka

Babička chystá oběd, když zaslechne dupání po chodbě. Že by Buk? A je tomu tak.

„Babičko, pověz mi pohádku, prosím.“

„Vidíš, že vařím, jak ti mohu vyprávět pohádku?“

„Maminka taky vaří a nemůže si se mnou hrát.“

„Tak si hrej sám. Přece to umíš. Nemusíš mít maminku pořád u sebe.“

„Nějak mi to dneska nejde. A venku prší.“

„Tak si něco kreslí!“

„To mě nebaví.“

„A o čem by ta pohádka měla být?“

„Povídej mi pohádku o... Povídej mi pohádku o havranech.“

„Ale havrani bývají v pohádkách zlí ptáci.“

„Povídej mi o hodných havranech.“

„O hodných havranech?“ diví se babička, míchá něco v hrnci a přemýšlí.

„To byl jednou jeden nehodný kluk. Říkali mu Filip. Nechtělo se mu poslouchat. Často se nudil, a pak zlobil sourozence. O rok mladší Adélku a pak ještě mladšího Vojtu a Lukáška.“

„A chodil už Filip do školy?“ ptá se Buk.

„Do školy už pár let chodil. Byl třetřák. Jednoho dne zase doma všechny zlobil. Adélce rozházel oblečky na panenku, Vojtovi se prošel stavbou z kostek a zůstalo z ní zbořeníště. A Lukáškovu počmáral výkres tak, že nebylo vůbec poznat, co nakreslil.“

Maminka už toho má dost. Chystá oběd a kvůli Filipovi se jí připálila zasmažka do polévky. Je z toho plno smradu a kouře. „Ať jsi venku, už ať tě tady ani nevidím!“

Filip vidí, že to maminka myslí vážně, a tak se klidí na zahradu. Přitom se však cítí ukřivděný: když mě maminka vyhnala, tak půjdu pryč. Daleko pryč!

Na zahradě vzhledne k nebi a zvolá: „Havrani, odneste mě pryč. Do svého království, kde se může zlobit a kde si mohu dělat, co chci.“

V té samé chvíli zakrývá slunce hejno havranů, kteří se snášejí dolů, uchopí neposlušného kluka do svých zobáků a odnášejí ho až do Skalnatých hor, kde mají své bydliště. Přistávají s Filipem na skále, kde ho pouští ze svých zobáků a odlétají pryč.

Hoch se v první chvíli raduje. Teď jim uteču. Skála je však vysoká a on z ní skočit dolů nemůže, to by si zlomil kosti. Začíná plakat a fňukat: „Já chci domů, já chci domů.“

Vtom přilétá velký havran a krákorá: „Volal jsi nás. Chtěl sis dělat, co chceš. Můžeš si dělat, co se ti líbí. Chtěl jsi zlobit, můžeš hřešit od rána do večera.“

Filip se brání: „Jsem tu sám a nemám koho zlobit. A nudím se, nemám tu co dělat.“

„Dobře,“ odpovídá havran, „pošlu ti sem kamaráda.“

Za chvíli přilétá mladý havran a krákorá: „Můžeš mě zlobit, jak chceš.“

Filip vstává a chce chytnout havrana za křídlo. Pták však vzlétne a křídlem plácne zlobivého kluka tak, že spadne na zem.

„Počkej, já ti dám!“ vzkřikne Filip a čeká, až si havran sedne do jeho blízkosti.

Hoch se chystá chytnout ho za ocas. Uvažuje: „Když chytnu toho havránka za ocas, tak nepohne ani křídly a už ho budu mít.“

Mladý havran se přibližuje ke klukovi stále blíž. Láká ho tak, aby ho Filip chytil. Hoch se nenechá zlákat a čeká, až se pták přiblíží k němu na dosah ruky. Konečně nastává chvíle, kdy Filip rychle vztáhne

rozevřenou dlaň, aby chytil ptáka za ocas. Ale ten nečeká. Rychle vzlétne a roztaženým křídlem zakryje útočnickovi oči, takže nic nevidí a padá na zem.

„Jau, jau,“ naříká a odhání mladého havrana, který mu sedl na hlavu.

Přitom naříká: „Ty jsi vždycky rychlejší.“

„Krá,“ odpovídá mu havran, „když mi chceš ublížit, tak jsem rychlejší. Kdyby sis chtěl se mnou hrát, tak bych nemusel před tebou utíkat.“

„Budu si s tebou hrát,“ oznamuje Filip ptákovi a natahuje ruku, aby si na ni usedl.

Krásný mladý havran usedá na napřaženou ruku a prochází se po ní. Pak si hrají na honěnou, na schovávanou, až nastane večer a chlapec pocítí velký hlad.

„Donesu ti večeři,“ slibuje havran, odlétá a zanedlouho se vrací s ovocem a zeleninou.

Filip zahání hlad a ptá se upachtěného havrana: „Proč jsi na mne tak hodný, když já dobrý nejsem.“

„Jsem hodný havran. Rád pomáhám druhým ptákům, zvířatům i lidem.“

Filip je sice najedený, ale smutný. „Chtěl bych se vrátit domů.“

„Domů se budeš moci vrátit až tehdy, když budeš hodný.“

„Ale já už chci být hodný,“ zvolá kluk.

„Musíš dokázat, že už jsi hodný. Teď už je večer. Já odlétám spát. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odpovídá Filip a pak si vzpomíná, co ho maminka kdysi učila, a proto dodává: „Moc děkuji.“

V noci Filip moc nespí. Zem je tvrdá, je mu zima. Hodně vzpomíná na domov, jak mu tam bylo vždycky dobře, a přitom maminku tak moc zlobil. Je mu to líto a stýská se mu po jejím pohlázení a teplém pelíšku ve své posteli.

Nad ránem přece jenom usíná. Budí ho až krákorání jeho ptačího kamaráda, který mu donáší snídani. „Pojď si vzít se mnou,“ zve Filip k jídlu také havrana.

„Krá, krá!“ jása havran nad tím, že Filip nemyslí jenom na sebe, ale i na něho.

Najednou přilétá velký zlý havran, který na něho krákorá: „Pomáháš klukovi, kterého chceme proměnit ve zlého havrana. Za to budeš pykat!“

Velký zlý havran začíná nemilosrdně trestat mladého hodného havrana. Filip se velkého havrana bojí, ale dodává si odvahy. „Musím bránit svého kamaráda.“

Skáče na velkého havrana, chytá ho za křídla, dostává sice hodně klovanců, ale nevzdává se, dokud potlučený pták neodlétá.

Mladý havran volá na Filipa: „Musíme pryč, než zlý havran zavolá další havrany. Chyť se mě, letíme.“

Filip se drží za nohy mladého ptáka, který ho snáší z vysoké skály do údolí. Tam se schovávají do malé jeskyňky, aby je havrani nenašli. Celý den pak na obloze létají zlí ptáci, ale neobjeví je. Večer je klid.

Mladý havran šeptá Filipovi: „Můžeš jít domů, jsi zachráněn.“

„A co bude s tebou?“ ptá se Filip ptáka.

„Zítřka mě havrani najdou a uklovají mě k smrti. Zemřou šťasten, že jsem tě zachránil.“

„Ne,“ zvolá rozhodně Filip, „nedám tě, i kdybych měl zemřít s tebou.“

Celou noc putoval hoch s mladým havranem. Držel ho pod paží, protože pták už nemohl.

Ještě za tmy buší Filip na dveře a volá: „Maminko, to jsem já Filip a mám sebou svého kamaráda, který mě zachránil.“

Maminka otevírá dveře, objímá Filipa a vítá i mladého muže.

Kdo je tento mladý muž? Přece mladý havran, kterého proměnila v člověka Filipova láska. Kdysi hodně zlobil a stal se proto havranem.“

„Babičko, to byla hezká pohádka,“ říká tiše Buk, „běžím za maminkou a budu hodný.“

„Utíkej!“ povzbuzuje ho babička a je ráda, že pohádka Bukovi pomohla, aby byl zase hodný kluk, který dělá všem radost.

22. Květná neděle

Lechtající sluníčko probouzí Buka do nového dne. Jakmile se rozhlédne kolem sebe, tak ví, že je neděle. Navíc si vzpomene, že je dnes Květná neděle. Květiny má rád, zvláště s maminkou obdivuje jejich krásu. Proto mu neděle s květinami připadá slavnostní a lákavá. Ale jak se mám o svou radost podělit, když oba rodiče spí? Budit je nesmím, ale vstávat můžu. A když budu odcházet z ložnice, tak se maminka probudí.

Shrnuje ze sebe přikrývku a sedá si na okraj lůžka. Dělá kříž a modlí se: „Děkuji ti, Bože, že jsem se probudil do nového dne. Vím, že dneska je Květná neděle. V kostele to bude krásné. Moc se tam těším. Panno Maria, svatí andělé strážníci, opatrujte nás po celý den. Amen.“

Buk jde po špičkách ke dveřím, ale než jimi projde, slyší, že se někdo probouzí. A než se hoch osvěží studenou vodou v koupelně, tak stojí maminka za ním, přikryje mu dlaněmi oči a hlubokým, takřka medvědí hlasem se zeptá: „Kdo je to?“

Hoch zaváhá jenom chvíli. Hlas by mohl být tatínkův, ale ruce jsou maminčiny, také vůně je její.

„Maminka!“ zvolá chlapec jistě a zřetelně.

Ale to už se milovaná osoba směje svým zvonivým hlasem a tiskne svého kluka k sobě. Přitom radostně sděluje: „Dnes je Květná neděle!“

„Já vím,“ odpovídá Buk hned.

„A víš, jaké květiny si vezmeme do kostela?“

„Kočky.“

„Dobře,“ chválí maminka syna a tajemně se zeptá: „A máme nějaké kočky?“

„Pan farář říkal, že nám dá, že jich bude mít dost.“

„Máš pravdu,“ souhlasí maminka, osvěží se studenou vodou a odchází se synem chystat snídani.

Za chvíli přichází tatínek a hlaholí: „Mám pro vás hádanku. Můžete se poradit.“

Buk je zvědavý, běží k tatínkovi a takřka mu visí na rtech, aby mu nic neuniklo.

„Je malý,“ začíná pomalu tatínek, „ale malý už také není. Nemá to, co potřebuje, ale přesto to zároveň i má. Bude veselý a zároveň i smutný.“

Buk se zakaboní a prohlásí: „To je hloupost, to přece nejde. Přece nemůže být někdo malý a zároveň nebýt malý. Něco mít a současně i nemít. Být smutný i veselý.“

„Hloupost ta hádanka není. Přemýšlej,“ hájí tatínek svou hádanku.

Maminka neříká nic, ale přemýšlí. Volá Buka k sobě, aby se s ním poradila. Šuškej si dlouho mezi sebou, až se chlapec rozesměje a běží k tatínkovi. Přitom volá: „To jsem já.“

„Jak to? Jak jste na to přišli?“ diví se tatínek.

Hoch to neumí vysvětlit. Pomáhá mu maminka, když říká: „Buk je malý.“

„Ale jsou i menší děti,“ doplňuje Buk.

„Dobře,“ souhlasí tatínek, „ale jak je to dál?“

Opět musí začít maminka: „Buk nemá kočky.“

Hoch využívá pauzy a zvolá: „Ale budu mít kočky, protože mi je dá pan farář.“

„No, výborně,“ souhlasí tatínek a zároveň se i syna zeptá: „Jak můžeš být veselý a zároveň smutný?“

„To už vím sám,“ jásá chlapec, „budu veselý, budu mávat kočkami.“

„A proč budeš mávat kočkami?“

„Lidé mávali Pánu Ježíši, když jel na oslátku do Jeruzaléma.“

„A ty budeš mávat s nimi,“ doplňuje tatínek, ale hned se ptá: „A proč budeš i smutný?“

„Budu smutný, protože se bude v kostele číst, jak Pána Ježíše ukřižovali.“

„Výborně, hádanku jsi uhodl,“ chválí tatínek syna, „a protože jsi ji uhodl, dostaneš odměnu. Je v předsíni na okně.“

Buk tam hned běží a za chvíli se vrací s krásnou kyticí koček a jásá: „Máme kočky.“

Raduje se i maminka. „Krásná kytice. To bude mít Pán Ježíš radost.“

Pak už rodina snídá, vypravuje se a vychází na cestu do kostela. Nevchází však dovnitř chrámu, protože věřící se radí k průvodu před kostelem. Kostelník dává větvíčku kočky každému, kdo nemá. Bukovi dává dokonce větvíčku tři, neboť tatínkovu kyticí drží v ruce maminka.

Průvod do kostela je radostný, při čtení pašijí je Buk smutný tak, jak tatínek předpovídal v hádance. Ale když vyjdou po mši svaté z kostela, tak je nálada přece jen slavnostní. Maminka má svou kyticí a Buk opatruje kočky, které dostal od pana kostelníka.

Chlapec nahlas přemýšlí. „Máme dvě kytice a potřebujeme jenom jednu.“

„Tak ji dáme někomu, kdo nemohl jít do kostela,“ navrhuje tatínek.

„Mám nápad,“ zvolá Buk, „doneseme ji paní, co bydlí na rohu ulice. Babička říkala, že je nemocná a nemůže ven.“

„Paní Bémová nechodí do kostela,“ namítá maminka.

„Já jí to vysvětlím,“ trvá Buk na svém.

„Co jí vysvětlíš?“

„Vysvětlím jí, proč jsme měli dneska v kostele kočky.“

Rodiče se spolu domlouvají, až nakonec tatínek řekne: „Půjdu k paní Bémové s tebou.“

U domku na rohu ulice se rodina rozděluje. Maminka spěchá vařit oběd a mužská část zazvoní u domku staré paní. Trvá dost dlouho, než se dveře otevrou. Buk na nic nečeká, podává paní Bémové kočičky a říká: „Donesli jsme vám z kostela kočičky. Mávali jsme s nimi Pánu Ježíši, když jel do Jeruzaléma.“

„To jste hodní, pojd'te dál,“ zve je domácí paní do svého domku.

Má z návštěvy takovou radost, až jí slzí oči. „To je dobře, že jste přišli. Dcera na mě nemá čas. Jsem šťastná, že jste mi donesli kočičky. Dám si je za obrázek. Tak jsme to doma vždycky dělali. Lepší by bylo dát je za kříž, ale ten nemám.“

„Proč nemáte kříž?“ zeptá se Buk a tatínek se lekne, co na takovou otázku paní řekne.

„Měla jsem kříž, ale dala jsem ho pryč. Byla jsem hloupá. Přestala jsem chodit do kostela, a teď bych ráda chodila, ale už nemůžu, neslouží mi nohy.“

Buk si ví rady: „Řekneme panu faráři a on za vámi přijde. Za naší babičkou pan farář také chodil, když byla nemocná.“

„Opravdu? To bych byla moc ráda,“ říká vážně babička a dává na stůl krabičku s čokoládovými bonbony. „Vezměte si.“

Buk si bere hned dva bonbony a přitom starou paní utěšuje: „Donesu vám kříž ze svého pokoje. Vy nemáte žádný, my máme v kuchyni, v obýváku i v ložnici.“

Tatínek synovi nebrání, a tak Buk zakrátko přináší kříž, který tatínek věší namísto obrazu, jak určila paní Bémová.

Stará paní je šťastná. Dělá na sobě znamení kříže a modlí se: „Vítám tě, Pane Ježíši, u mne doma. Je dobře, že jsi zase tady.“

Tatínkova hádanka se splnila. Buk byl na Květnou neděli radostný i smutný. Ale té radosti bylo víc než smutku. Celé odpoledne ho hrálo u srdce, že paní Bémová má doma zase kříž, před kterým se modlí.

23. Zelený čtvrtek

Buk ví, že týden po Květné neděli se nazývá Svatý týden. Dnes už je čtvrtek a maminka mu hned při snídani připomíná, že prožíváme Zelený čtvrtek.

„Proč se mu říká zelený?“

„Na to musíš přijít sám. Prozrazovat ti to nebudu.“

Buk přemýšlí a pak říká: „Pan farář bude mít v kostele zelený ornát.“

„Kdybych byla kostelnice, tak bych mu zelený ornát nenachystala.“

„Venku je už hodně zelená tráva,“ hádá hoch dál.

„Tráva se bude zelenat i v neděli, ale nebudeme říkat zelená neděle.“

Buk se nevzdává: „Musím to vypátrat. Určitě to bude něco s kostelem. Zeptám se dědečka. Je na zahradě, utíkám za ním.“

Už zdálky volá hoch na dědečka: „Proč se dneska říká Zelený čtvrtek? Maminka mi to nechce říct.“

„A já ti mám prozradit hádanku? To ode mne nechtěj. Ale víš, Buku, co si dneska budeme v kostele připomínat?“

„To vím, tatínek mi to včera říkal. Budeme si připomínat, jak Pán Ježíš naposledy večeřel s apoštoly. Po jídle sloužil poprvé mši svatou, úplně první mši svatou.“

„A apoštolům řekl, aby mši svatou sloužili pořád,“ doplňuje dědeček vnuka. „Proto i my chodíme na mši svatou. To si budeme připomínat v kostele. Ale slavnost budeme mít i doma. Víš jakou?“

„To mi říkal tatínek,“ odpovídá hned Buk, „budeme mít podobnou večeři, jakou měl Pán Ježíš s apoštoly.“

„Výborně. A při slavnostní večeři poznáš, proč se říká Zelený čtvrtek.“

Buk se kaboní. „Moc jsi mi toho nenapověděl.“

„Stačí. Ostatní si vypátráš sám.“

Buk ví, že od dědečka se už nic nedozví, a proto se vrací domů za maminkou. Musím to z ní nějak dostat. Ale jak? Přemýšlí, až ho přece jenom něco napadá. Doma v kuchyni si na stole rozdělává pastelky. Vytahuje žlutou, která se potkává s červenou. Přitom začíná vyprávět příběh, aby ho maminka slyšela.

„Žlutá pastelka potkala červenou a řekla jí: ‚Víš, že je dneska Zelený čtvrtek?‘

„To vím moc dobře,“ odpověděla červená pastelka.

„A víš, proč se ten čtvrtek nazývá zelený?‘

„To nevím, ale zeptáme se zelené pastelky, ta to musí vědět. Zelená pastelko, kde jsi?“

„Tu jsem, nerušte mě. Já mám dneska moc práce, Nevíte, že je Zelený čtvrtek?“

„A proč máš tolik práce?“

„Všechno barvím na zeleno.“

„A co barvíš na zeleno?“

„Zeptejte se maminky, ta to ví.“

„Maminko!“ volají žlutá a červená pastelka. „Co dneska barví na zeleno zelená pastelka?“

„Maluje toho hodně. Musíš si vzít velký výkres, abys to poznal.“

Buk běží rychle pro výkres do svého pokoje. Přitom si mumlá sám pro sebe: teď mi to maminka prozradí.

Buk si sedá ke stolu a ptá se maminky: „Co mám kreslit?“

„Nakresli velký stůl v obýváku.“

„Už to mám,“ volá za chvíli hoch.

„A na ten stůl nakresli, co budeme mít dneska k večeři. Nejprve donesu na stůl pekáč s masem z beránka.“

Buk kreslí podložku na stůl a na ni znázorňuje pekáč s masem.

„A teď to vybarvi!“ volá maminka.

Buk vybarvuje pekáč hnědou barvou a maso na něm kreslí třemi pastelkami: červenou, žlutou a oranžovou.

„Hotovo!“ hlásí hoch za chvíli a maminka uznale přikyvuje a říká: „K masu přinesu v ošatce chléb. Nakresli barevně chléb.“

„To není těžké,“ odpovídá Buk a chléb vybarvuje hnědou a žlutou pastelkou.

„Výborně,“ chválí ho i tentokrát maminka a ptá se: „A víš, co budeme pít?“

„Vodu nebo čaj.“

„Teď musíš posadit kolem stolu všechny, co budou na večeři. Každý bude pít něco jiného.“

Buk rozsazuje kolem stolu tatínka, maminku, babičku, dědečka a nakonec i sebe.

K tomu maminka napovídá: Tatínek a dědeček budou pít červené víno tak, jak pil Pán Ježíš s apoštoly. Babička víno nepije a já pojedou autem, tak víno také mít nebudu. Ale abychom večeři nerušili, tak nám i tobě nakresli do sklenic červenou šťávu.“

„To je lehké,“ jása Buk a za chvíli má každý před sebou pití.

„To bychom měli,“ pochvaluje si výkres maminka a říká: „Teď přináším na stůl skleněnou mísu se salátem.“

„Beru zelenou pastelku,“ ohlašuje Buk

I tentokrát ho maminka chválí a prozrazuje, že dále přinese zelí čínské i zelí kyselé.

„Zase zelená,“ brumlá si tentokrát hoch pro sebe.

„A teď to hlavní,“ oznamuje maminka, „na stůl kladu velkou mísu s hořkými bylinami, ta nesmí na večeři chybět.“

„Jakou barvu mají hořké byliny?“ ptá se Buk.

„Zelenou, světlou i tmavou.“

„Už to maluji,“ říká Buk a za chvíli volá: „Hotovo!“

Maminka přehlédně výkres a dává poslední pokyn. „Teď už jenom namaluj na stůl před každého nůž a vidličku, a večeře je připravena.“

Buk si prohlíží výkres a už chce brblat, že mu to k vyřešení hádanky nepomohlo. Ale v tom ho napadne a zvolá: „Zelená, je tu samá zelená barva. Už to mám. Zelený čtvrtek říkáme proto, že při slavnostní večeři jíme hodně zeleného.“

„Uhodl jsi, hádanka je vyřešena,“ schvaluje maminka řešení.

Buk jása: „Uhodl jsem, uhodl jsem.“

„Ale trochu jsem ti napověděla.“

„Těmi pastelkami,“ uznává Buk, ale na radosti mu to neubere.

Večer rodina jde do kostela na slavnostní mši svatou. Buk je překvapený, když k oltáři přichází pan farář v rouchu zlaté barvy.

Tatínek mu to vysvětluje: „Dnes je výročí první mše svaté. Zároveň si připomínáme, že Pán Ježíš nám dal poklad mše svaté. Zlatý ornát ukazuje, jak úžasný poklad jsme dostali.“

Buk přemýšlí nad tím, co mu tatínek řekl. Po chvíli ho zatahá za rukáv a do nastaveného ucha šeptá: „Zelený čtvrtek by se měl jmenovat jinak.“

„A jak?“ táže se tatínek.

„Zlatý čtvrtek, protože jsme dostali zlatý poklad – mši svatou.“

Tatínek příkyvuje. A Buk se moc těší, jak všem známým bude vysvětlovat, proč se u nich neříká Zelený čtvrtek, ale Zlatý čtvrtek.

24. Velký pátek

Na Velký pátek je ráno doma trochu smutno. Rodiče jedí suchý chléb s mlékem, Buk si kousky chleba na namáčí do kakaa. Po snídani jde maminka do koupelny, tatínek si cosi čte. Hoch se podívá na zahradu, a když tam spatří dědečka pracovat s motykou, zamíří za ním.

„Dědečku, dnes máme Velký pátek,“ volá na něho u zdálky.

„Vím, vím,“ odpovídá dědeček.

„A držíš půst?“

„Dnes drží každý půst tak, jak může.“

„A proč se drží půst?“

„Pán Ježíš dneska nic nejedl, a proto i my nejíme anebo jíme málo.“

„A co ještě budeme dneska dělat?“

„Ve tři hodiny půjdeme do kostela na křížovou cestu a večer na obřady.“

„A proč ve tři hodiny?“

„Protože ve tři hodiny odpoledne Pán Ježíš umřel. Večer při obřadech budeme uctívat kříž, ale už odpoledne po křížové cestě budeme uctívat ostatky svatého kříže.“

„Co jsou to ostatky svatého kříže?“

Dědeček pokládá motyku a zve chlapce na lavičku, aby se také posadil. „Sluníčko svítí, nemusíš se bát, že by ses nachladil.“

Buk si rád sedá vedle dědečka, opře se o něho a čeká, co mu dnes poví. Dědeček se zahledí do dálky a začíná vyprávět: „Když Pán Ježíš zemřel, sundali ho z kříže a pochovali. Kříž hodili vojáci do jámy, která byla časem zasypana. Pán Ježíš vstal z mrtvých, vstoupil do nebe, apoštolové odešli hlásat evangelium do celého světa.“

„A kříž zůstal zasypaný?“ diví se Buk a dodává: „V zemi přece shnije.“

„Kříž byl zasypaný kamením a suchým pískem, a tak nehnul.“

„Ale proč kříž nevytáhli a nepostavili ho v kostele? Já bych vzal bagr, kameny bych vytáhl, písek vybral a měl bych kříž.“

„Bagry tehdy nebyly. Ale i lopatami a krumpáči by se lidé ke kříži dostali. Ale tehdy tam vládli lidé, kteří to nedovolili. Prostě kříž se vykopávat nesměl.“

„A ten kříž je tam zakopaný dodnes?“

„Kdepak! Hlavním králem, říkalo se mu císař, se stal Konstantin. A to byl křesťan.“

„A ten císař vykopal ten kříž?“ skáče do řeči Buk dědečkovi.

„On ne. Ale někdo z jeho rodiny? Zkus hádat.“

Buk přemýšlí a pak říká: „Jeho syn.“

„Ne,“ odpovídá s úsměvem dědeček, „to asi neuhodneš.“

„Uhodnu, nechej mě,“ brání se Buk a hned tipuje: „Tak to byl jeho bratr.“

„Taky ne.“

„Tatínek!“

„Kdepak!“

„Já už nevím, řekni mi to,“ vzdává se Buk.

„Zapomněl jsi na maminku,“ zvolá dědeček.

„Copak maminka kopala krumpáčem?“

„Císařova maminka se jmenovala Helena. Měla dost peněz, a tak si koupila loď, námořníky i dělníky, kteří uměli dobře kopat a hledat v zemi.“

„A na co loď?“ diví se Buk.

„Pán Ježíš umřel v Jeruzalémě ve Svaté zemi. Helena bydlela v Římě a to je i po moři hodně daleko. Byla to plavba hodně nebezpečná. Po cestě hrozily bouřky, vysoké vlny, ve kterých se mohla loď snadno potopit. Proto se také Konstantin o svou maminku bál. Říkal jí: ‚Zůstaň doma, pošlu vojáky, aby kříž našli a dovezli jej do Říma.‘

Helena se však modlila: „Pane Ježíši, mám sednout na loď a plavit se do Jeruzaléma? Porad' mi, prosím, jestli se mám vydat na nebezpečnou cestu. Toužím najít tvůj kříž? Přeješ si, abych se vydala na cestu? Anebo mám zůstat doma, jak mi radí můj syn?“

Dlouho a často se takto Helena modlila. Jednou řekla svému synovi: „Stále více poznávám, že Pán Ježíš si přeje, abych našla jeho kříž.“

Konstantin se zamyslel a pak pevně prohlásil: „Když si to přeje Pán Ježíš, tak vypluj. Budu se za tebe modlit, aby ses mi vrátila živá a zdravá.“

Helena na své lodi vyplula a po dlouhé plavbě dorazila do Jeruzaléma. Tam na ni čekal kněz, který ji zavedl na kopeček na okraji města. Tam poklekl a řekl: „Tady umřel Pán Ježíš.“

Helena klekla vedle něho a modlila se: „Děkuji ti, náš Spasiteli, že jsi tady za nás byl ukřižován. Prosím tě, zehnej nám, ať najdeme tvůj kříž.“

Hned na druhý den začali dělníci kopat. Muži pracovali, Helena se modlila. Kopali mnoho dnů. Kameny, šterk a písek vyváželi na hromadu. Jáma byla stále hlubší, hromada stále větší. Díra už byla tak hluboká, jako je vysoký náš dům.

Jednoho dne začali dělníci brblat: „Už jsme vykopali hlubokou jámu a kříž tu nikde není. Už máme té dřiny dost. Nechceme už zbytečně pracovat, vrátíme se do Říma.“

„Modlím se a vím, že kopeme správně,“ odpověděla Helena.

„Pořád se modlíte a kříž tu není. Asi se modlíte špatně.“

„Cítím v srdci i v mysli, že kříž najdeme.“

„My zase cítíme, že už toho máme dost. Končíme s prací a vrátíme se do Říma.“

„Pokračujte v práci. Nařizují vám to!“

„Vy nám nemáte co nařizovat. Nejste žádná královna.“

„Nařizují vám to ve jménu svého syna Konstantina. On je váš císař a poručí vám, abyste kříž hledali a mě poslouchali.“

Dělníci se lekli. Císaře poslouchat museli, jinak by dostali přísný trest. Začali tedy znovu pracovat. A tak to pokračovalo i v dalších dnech: dělníci pracovali, Helena se modlila.“

„A jak se modlila?“ ptá se Buk.

„Helena klečela tam, kde kdysi stál kříž, a tiše opakovala: „Pane Ježíši, prosím tě, doved' nás ke svému kříži. Moc tě o to prosím.“

V tom zaslechne, jak se k ní blíží udýchaný člověk. Lekne se a otočí se k němu. Muž volá: „Máme kříž, máme kříž!“

Ještě v ten samý den vytáhli muži kříž z jámy. Helena poklekla a kříž objala. Vtom se ozval někdo z dělníků: „A je to opravdu Kristův kříž?“

Všichni se upřeně dívali na Helenu. Co na to odpoví? Neřekla nic. Zavolala svého sluhu a někam ho poslala. Sluha se vrátil brzy. Nešel však sám. Přivedl čtyři muže, kteří nesli na lehátku ochrnutého člověka. Helena jim ukázala, aby lehátko položili vedle kříže. Pak poručila dělníkům: „Položte kříž tak, aby se ho nemocný mohl dotknout!“

Když se pak ochrnutý dotkl kříže, tak se modlila: „Pane Ježíši, jestli jsme našli tvůj kříž, tak ukaž svou moc a uzdrav nemocného. Moc tě o to prosím.“

Nemocný vstal z lůžka a jásal: „Jsem zdravý, úplně zdravý!“

Buk je šťastný a dojatý, že to takto dopadlo. Dědeček mu k tomu říká: „Malinký kousíček z tohoto kříže máme i v našem kostele a dnes odpoledne po křížové cestě jej budeme uctívat podobně, jako kříž uctívala i svatá Helena.“

„To bude krásné, už se na to moc těším,“ zvolá Buk, poděkuje dědečkovi za vyprávění a běží příběh o nalezení kříže povědět mamince a tatínkovi.

25. Bílá sobota

Sluníčko je schováno za mraky, a tak se Buk probouzí jako poslední z rodiny. „Jaký je dneska den? Sobota. Ale jaká sobota? Má takové zvláštní jméno. Nemůžu si vzpomenout, zeptám se maminky.“

Hoch rychle vstává a modlí se: „Děkuji ti, Pane Bože, že jsem se probudil do nového dne. Prosím Tě, provázej mě všude, kam půjdu. Pošli mi anděla strážného, ať mě chrání a vede k dobrému. Amen.“

Běží do kuchyně a hned mezi dveřmi zvolá: „Maminko, jak se ta sobota jmenuje?“

Maminka neodpovídá a pokračuje ve své práci na kuchyňské lince. Buk chápe, co to znamená, a proto provinile pozdraví: „Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpovídá maminka na pozdrav i na synovu otázku, „máme dneska Bílou sobotu.“

Chlapci se rozjasní tvář. Jasně! Bílá sobota! Pán Ježíš je po celou Bílou sobotu v hrobě. A Boží hrob máme i v našem kostele.“

Maminka se obrací k Bukovi. Dřepne si před ním, aby byla stejně vysoká jako on. Chce mu tak sdělit něco důležitého. „Dnes půjdeme do kostela k Božímu hrobu. Tam poděkujeme Pánu Ježíši za to, že za nás zemřel.“

„A kdy tam půjdeme?“

„Jakmile se nasnídáš, tak vyrazíme.“

A je tomu tak. Rodinka vychází záhy do kostela. Po nočním dešti je vzduch svěží. Dobře se běhá a také dýchá. Buk rodiče předbíhá a zase se k nim vrací. Přitom ho to pokouší, aby se proběhl kaluží. Nedělá to, protože maminka by se hodně zlobila. A chlapec nechce, aby se krásná sváteční nálada pokazila.

V kostele zamíří rodina od vchodu hned k Božímu hrobu. Všichni pokleknou před Spasitelem, který leží v hrobě v záplavě bílých květin. Tatínek šeptá tak, aby to Buk slyšel: „Děkujeme Ti, Pane Ježíši, že jsi za nás umřel. Děkujeme ti, že jsi nás takto vykoupil a spasil. Ležíš tu v hrobě, ale my víme, že to nebude nadlouho. Dal jsi život za nás, a tak jsi ukázal, jak nás máš rád. I my Tě milujeme a radujeme se, že Ti zcela patříme.“

Tatínek zmlkne, ale stále se upřeně dívá na Ježíšovo tělo. Maminka má oči sklopené a také se modlí. Buk by se chtěl zeptat na moc věcí, ale ví, že teď nemůže. Rušil by rodiče a také ostatní lidi, kteří se v jejich blízkosti modlí. On se však zatím neumí tak dlouho modlit, a proto se tiše zeptá: „Mohu jít do parku před kostel?“

Tatínek příkyvuje a maminka tiše dodá: „Ale jenom do parku. A ne, abys tam křičel!“

„Nebudu,“ slibuje hoch, pokloní se Pánu Ježíši a odchází.

Venku radostně probíhá všemi cestičkami parku, poctivě vybírá zatačky, aby nepošlapal trávnick. Přitom si pobrukuje. Nejraději by zpíval „aleluja“, ale ví, že to ještě dneska nesmí.

Vtom se za ním ozve: „Co tu děláš?“

Otočí se a spatří kluka o něco většího než je on. „Běhám tady a čekám na maminku a tatínka.“

„Pojď závodit!“

„Ty jsi starší, máš větší nohy.“

„Dám ti náskok, velký náskok. Když vyhraji, dám ti úkol. Když vyhraješ ty, úkol dáš mně, a já ho musím splnit.“

To se Bukovi líbí. Běhá rychle, jistě vyhraje a ještě dá úkol většímu klukovi. Dá mu za úkol, aby šel s Bukem do kostela. „Dobře, budeme závodit.“

„Já jsem Petr,“ představuje se starší kluk.

„Já jsem Buk,“ dělá to po něm i mladší z dvojice.

„Poběžíme kolem kostela,“ rozhoduje Petr.

„Tam já nesmím, můžu běhat jenom v parku.“

„A kde máš rodiče?“

„V kostele.“

„Z kostela tě nevidí.“

Buk chce na to říct, že ho vidí Pán Bůh, ale cosi mu v tom brání. Chce totiž závodit, touží vyhrát. Ví, že neposlouchá, ale přesto jde za klukem, který ho vede ke startu běhu kolem kostela. Kolikrát mu rodiče říkali, že je tam úzký chodník a jezdí tam auta. Sám tam nikdy nešel, a pokud tam byl s maminkou, tak se jí držel za ruku. A teď tam jde závodit.

Buk se šourá za Petrem a rozhoduje se, že s ním nepoběží. Uteču mu do kostela. Tam za mnou nepůjde. Už se otáčí, když se otočí také Petr a vysmívá se mu: „Bojíš se? Jsi zbabělec?“

„Ne, zbabělec nejsem,“ dušuje se Buk a pro sebe si říká: „Nebojím se. Dokážu to Petrovi. Poběžím jenom jednou a pak už nikdy. Jenom jednou! Dokáži mu, že nejsem zbabělec.“

Petr má jasný plán, jak závody proběhnou. „Vystartuješ a já budu počítat do desíti. Pak vyběhnu já. Cíl je u dveří kostela.“

„Ke startu připravit se, pozor teď!“ zvolá Petr a Buk se rozbíhá. Běží naplno a je přesvědčen, že s takovým náskokem nemůže prohrát.

Petr však počítá tak rychle, že by to bylo normálně tak do pěti. A už běží a rychle stahuje soupeřův náskok. Buk se otáčí a správně odhaduje, že to do deseti normálního počítání nebylo, že Petr vyběhl dříve. Proto na něho křičí: „Nepočítal jsi do desíti!“

Přitom ztrácí směr, sbíhá z chodníku, ztrácí rovnováhu a padá do vozovky přímo před přijíždějící auto. Řidič brzdí, brzdy piští, kola se smýkají. Buk se chytá za hlavu, aby ji chránil před nárazem. Naráz je ticho, hoch otevírá oči a vidí nad sebou spodek auta, kola vedle sebe.

Ale to už vystupuje z auta řidič, běží k Bukovi a opatrně ho táhne ven. Bojí se, jestli se něco malému chlapci nestalo, a proto se ptá: „Jsi celý? Bolí tě něco? Můžeš se hýbat?“

Buk neumí odpovědět, ale propuká v pláč. Řidič ho vytahuje, prohlíží a raduje se, že vůbec chlapci neublížil. Bere ho do náruče a přenáší na trávník vedle zdi kostela. Přitom teprve nyní poznává, že drží v rukou Buka. A v té chvíli pláčou oba. Buk brečí celý vylekaný nahlas, řidiči tečou slzy štěstí, že to dobře dopadlo a hochovi se nic nestalo.

Buk konečně otevírá oči a poznává v slzách rozmazaného řidiče. „Pane faráři, vy jste tak brzdil!“

„Buku, brzdil jsem, jak jsem mohl, ale při tobě stáli snad všichni andělé, abych tě nepřešel.“

„Pane faráři, vy jste hodný. Vy jste strašně moc brzdil. Já jsem se moc bál.“

Kněz pokládá chlapce na trávník a celého ho prohmatává. Zkoumá, jestli přece jenom nemá někde nějakou ránu.

„Pane Bože,“ šeptá kněz, „děkuji ti, že to dobře dopadlo. Svatí andělé strážní, svatý Kryštofe, svatá Panno Maria, děkuji vám za ochranu.“

Kněz hladí chlapce a říká: „Buku, ty zlatý Buku!“

Hoch však sedá a zakrouťí hlavou: „Jsem nehodný Buk. Neposlechl jsem a běžel jsem závod kolem kostela.“

Kněz zvažní. „To není malý hřích. Ale Pán Ježíš ti odpustí a rodiče ti také odpustí. Běž do kostela a odpros Pána Ježíše, který tam leží v hrobě. A odpros rodiče. Odpustí ti Bůh i rodiče. Ale, Buku, už nikdy nic takového!“

„Už nikdy, pane faráři, už nikdy!“

Kněz sedá do auta a odjíždí, Buk mu mává a pak běží do kostela pro odpuštění.

26. Velikonoční neděle

Velikonoční neděle začíná slavnostní snídaní. Maminka přináší na stůl velikonočního beránka, který má lesklou čokoládovou polevu. Buk už se nemůže dobroty dočkat, a tak natáhne ruku k rozkrájenému beránkovi.

Zarazí ho tatínek. „Napřed se pomodlíme.“

Buk se hned postaví a začíná se modlit: „Pane Bože, děkujeme za toto jídlo a prosíme za všechny děti, které mají hlad. Amen.“

Buk už se šplhá na židli, když ho tatínek zarazí a zeptá se: „Co jsi zapomněl?“

Hoch mlčí, a proto tatínek pokračuje: „Celý půst ses těšil, až budeš moci říkat...“

„Aleluja!“ zvolá kluk nahlas a tatínek to překládá: „Chvalme Pána!“

„A za co chválíme Pána?“ ptá se tentokrát maminka.

„No, přece za to, že vstal z mrtvých...“

„A že i my z mrtvých vstaneme,“ doplňuje ho tatínek a přeje všem „dobrou chuť“.

Po snídani se rodina vypravuje do kostela. Buk si všimá, že maminka je krásně oblečená. Také tatínek má na sobě oblek s novou kravatou, kterou mu maminka koupila těsně před Velikonocemi. I, Buk je svátečně oblečený. Má na sobě tmavé kalhoty, bílou košilku a béžový svetr. „Doufám, že se neumažeš,“ zdůrazňuje maminka synovi, když vycházejí z domu.

Cestou do chrámu je doprovází hlahol zvonů.

„To jsou velikonoční zvony,“ vysvětluje tatínek.

Buk se diví. „Proč se jím říká velikonoční? Jsou přece stejné, jako byly na Vánoce.“

„Ale zvoní jinak,“ oponuje mu maminka, „zvony se radují, že zase mohou zvonit. Na Zelený čtvrtek musely umlknout, o to víc teď jásají.“

V kostele je všechno slavnostní. Stále znovu zaznívá radostné „aleluja“, které také Buk rád zpívá. Pan farář má opět zlatý ornát, protože Ježíš, náš poklad, vstal z mrtvých. Nádherné bílé květiny jsou

přestěhovány z Božího hrobu k oltáři, a tak vzkříšeného Krista na oltáři vítají nejenom lidé, ale i rozkvetlá příroda.

Po mši svaté před kostelem si lidé navzájem přejí a rozmlouvají spolu. Pro Buka je to dlouho, a tak se může proběhnout v parku před kostelem. Sotva se však rozběhne a vybere první zatáčku, málem se srazí s klukem, který běží naproti němu. Zvedne oči a v první chvíli se lekne, když spatří Petra. Pak se však osmělí. Nemám se ho proč bát. On není zlý. On by se měl bát, protože rodiče se na něho za to závodění moc zlobili.

Petr stojí a nic neříká.

Buk mu pro jistotu říká: „Dneska nebudeme závodit.“

„Já vím,“ odpovídá Petr.

„Nesmím závodit ani tady v parku.“

„Proč? Tady přece nejedí auta.“

„Jsem svátečně oblečený.“

„A proč jsi tak oháknutý?“

„Ty to nevíš?“ diví se Buk.

„Ne. Řekni mi to!“

„Byli jsme v kostele. Dneska tam byla veliká slavnost.“

„V kostele jsem ještě nebyl,“ přiznává Petr.

„A proč se tam nejdeš podívat?“

„Protože mě odtud vyhodí.“

„Ne. Z kostela se nevyhazuje. Leda že bys tam moc zlobil. To by tě kostelník poslal pryč.“

„Já tam radši nepůjdu. Máma s tátou nemají kostel rádi.“

„A proč?“

„Protože se tam říkají blbosti.“

„To není pravda. V kostele se mluví o Pánu Ježíši. A to jsou pěkná vyprávění.“

„Ne, já tam nepůjdu.“

„Zavedu tě tam a budu tam s tebou. Já to tam znám, všechno ti ukáži.“

„Radši ne.“

Buk přemýšlí, jak to má udělat, aby se Petr přestal bát jít do kostela. Má nápad. Podívá se klukovi přímo do očí a říká: „Máš splnit úkol.“

„Jaký úkol?“

„Včera před závodem jsme si řekli, že ten, kdo prohraje, musí splnit úkol.“

„Ale já jsem neprohrál.“

„Prohrál jsi, protože jsi podváděl. Vyběhl jsi dříve, než jsme se dohodli. Proto jsi prohrál.“

„Dobře,“ ustupuje Petr, který až moc dobře ví, že vyběhl o hodně dříve.

„Mám pro tebe úkol. Musíš ho splnit.“

„Jaký?“ ptá se netrpělivě Petr a má obavu, co si Buk na něho vymyslí.

„Nebude to těžký úkol.“

„Tak už řekni, co po mně chceš.“

„Za úkol musíš vejít se mnou do kostela.“

„Nemáš nějaký lehčí úkol?“

„Nic lehčího nemám. Půjdeš jenom se mnou do kostela.“

„A nezbije mě tam někdo?“

Buk už se směje. „Kdo ti navykládal takové nesmysly?“

„Děda. Říkal mi, že když byl malý, tak ho jednou farář zbil.“

„Asi zlobil ve škole. Dědeček mi říkal, že ve škole dostávali na zadek, když zlobili.“

„Já často zlobím,“ přiznává Petr.

„Já taky zlobím, a pak dostanu trest. Třeba se nesmím dívat na pohádky.“

Petr chvíli přemýšlí, nakonec ustupuje. „Dobře, jdu s tebou do kostela.“

Buk bere kamaráda za ruku a tak trochu ho táhne do chrámu. Rodiče mu to dovolí, mají alespoň čas ještě si povídat se známými. Při vstupu do kostela musí Buk ještě více zabrat, aby vtáhl kamaráda dovnitř.

Sedají si do lavice. „Tu je to krásné,“ zvolá Petr, protože neví, že se tu nahlas nemluví.

Kostelník vykoukne ze sakristie, ale když spatří Buka, tak se zase vrací ke své práci.

Buk vysvětluje: „Vidíš ten domeček s červeným světýlkem? Tam bydlí Pán Ježíš.“

„To je Bůh?“ zeptá se Petr tentokrát už potichu.

Buk přikyvuje a vzápětí nestačí zabránit Petrovi, který opouští lavici a běží ke svatostánku. Šplhá se na oltář, aby dosáhl na dvířka svatostánku. Přibíhá kostelník a volá: „Co tu děláš? Ať jsi hned venku!“

Petr poslechne a běží ven z kostela, Buk za ním.

„Chtěl jsem vidět Boha,“ vysvětluje Petr a Buk se směje. „Tam může jenom pan farář.“

Maminka volá syna, že už jdou domů.

„Chtěl bych zase do kostela,“ žadoní Petr.

„Přijď příští neděli a lépe se obleč,“ stačí mu Buk odpovědět.

Pak si oba kluci zamávají a oba se těší, až se za týden zase uvidí.

27. S Pannou Marií

Večer Buk nikdy nezapomene pomodlit se za miminko, které roste v mamčině bříšku. Často si potom o něm s rodiči povídá.

Například se ptá: „Co tam v bříšku pořád dělá, když je tam tma.“

„Úplná tma tam není,“ odpovídá maminka, „ale ono světlo stejně nepotřebuje.“

„Jak to? Bez světla nic neuvidí a zabloudí.“

„On zatím světlo nepotřebuje, protože ještě nevidí. Do ničeho nenarazí, protože si pěkně hová ve vodičce a je mu tam dobře. Většinu dne prospí a pěkně roste.“

„Já bych si ho chtěl pohladit,“ žadoní Buk.

„Je ještě moc malinké, takže ho nemůžeš ucítit. Ale roste a jednoho dne začne ve vodě plavat, prostě se hýbat. A pak si ho budeš moci pohladit.“

„A kdy to bude?“

„Ještě nějakou dobu musíš počkat a modlit se, aby pěkně rostlo. Zítra půjdu k paní doktorce a ona se podívá, jak se mu daří.“

„A ona ho uvidí?“

„Má takový přístroj, kterým se do bříška podívá a poslechne si, jak mu ťuká srdíčko.“

„Ono už má srdíčko?“

„To víš, že má. Už má celé tělíčko, jenom je ještě maličké. A teď už pěkně spinkej, ráno půjdeš se mnou k paní doktorce.“

„A co mi bude dělat?“

„Nic, neboj se. Podívá se na miminko a zase půjdeme domů.“

Ráno po snídani se vydávají maminka s Bukem na cestu k paní doktorce. Je krásný den, sluníčko svítí a maminka synovi vysvětluje: „Máme už měsíc květen, protože všechno kvete. A víš, kdo má celý měsíc svátek?“

Buk přemýšlí a pak vyhrkne: „Ten, kdo se jmenuje Květen.“

„Ale tak se nikdo nejmenuje. Prozradím ti to, poslouchej. Celý měsíc má svátek Panna Maria. V kostele bude mít vyzdobený oltář samými květinami. A protože je teď květin dost, tak bude mít stále čerstvé květy. A lidé se budou chodit modlit na májové.“

„Proč se říká májové?“

„V mnoha jazycích se neříká měsíc květen, ale máj. Proto pobožnosti k Panně Marii se nazývají májové.“

Paní doktorka nejprve maminku s úsměvem vítá. Ale když ji vyšetřuje, tak se usmívat přestává a nakonec se mračí. K tomu říká: „Něco se mi tu nezdá.“

„Co?“ zeptá se vystrašená maminka.

„Nejsem si jistá, proto vás pošlu hned do nemocnice. Tam se na ně pořádně podívají.“

„Dobře,“ souhlasí maminka a bere si od paní doktorky lístek na vyšetření v nemocnici.

Maminka je smutná, má strach o miminko. Buk se jí proto venku ptá: „Maminko, co se ti stalo?“

„Máme nemocné miminko.“

„A ono nám umře?“ zeptá se Buk.

Maminka mu neodpovídá, protože nemůže mluvit. Pláče, usedavě pláče tak, jak ji Buk ještě nikdy neviděl. „Neplač, mami,“ snaží se ji utěšit.

Ale nic to nepomáhá. Dokonce musí maminku vést po chodníku, protože kvůli slzám ani pořádně nevidí.

„Pojďme domů,“ prosí chlapec.

Maminka se přece jenom uklidní a mezi vzlyky synovi sděluje: „Musíme ještě zajít k panu doktorovi do nemocnice. On se na miminko podívá a řekne nám, co mu vlastně je, jak velkou má nemoc.“

Maminka znovu pláče, a proto zabočují do malého parčíku, kde usedají na lavičku. Buk maminku hladí tak, jak ho hladívá ona, když on pláče. Přitom přemýšlí, jak ji má potěšit, aby přestala plakat. Vzpomíná si na písničku, kterou si maminka často zpívá.

Zpočátku potichu, ale stále hlasitěji chlapec zpívá: „*Ó Královno nebeská, celý svět to dosvědčuje, že kdo v tebe důvěřuje, dobrou Matku v tobě má: ty ho slyšíš a vyslyšíš ve své lásce přečistě jeho prosby zajisté.*“

Maminka se natáčí k Bukovi a její oči se projasňují, už ani nepláče. Náhle rozhodně řekne: „Jdeme za ní.“

„Za kým?“ nechápe Buk.

„Za Pannou Marií. Poprosíme ji za miminko a ona naše prosby vyslyší. Pomůže nám.“

„Ale teď přece jdeme do nemocnice.“

„Napřed půjdeme do kostela.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasí Buk, „Panna Maria se na miminko podívá a pomůže mu.“

„Ano, budeme ji prosit o pomoc,“ říká maminka už plná odhodlání, bere chlapce za ruku a vydává se s ním do kostela.

V chrámě nejdříve oba dva pozdraví Pána Ježíše ve svatostánku a pak zamíří k mariánskému oltáři, kde tone socha nebeské Matky v záplavě květin. Klekají a spolu zpívají: „*Ó Královno nebeská, celý svět to dosvědčuje, že kdo v tebe důvěřuje, dobrou Matku v tobě má: ty ho slyšíš a vyslyšíš ve své lásce přečistě jeho prosby zajisté.*“

Maminka se potom modlí: „Panno Maria, opatruj naše miminko, vypros mu zdraví, ať to vyšetření v nemocnici dopadne dobře. Moc tě prosím, Panno Maria, pomoz.“

Sotva se maminka domodlí, tak se znovu rozpláče. Její syn pořád v duchu opakuje: „Panno Maria, prosím Tě, pomoz, ať maminka nemusí plakat.“

Náhle má Buk nápad. Přemýšlí, ale maminka vstává od modlitby a sděluje: „Už musíme do nemocnice.“

Pokloní se ještě spolu Pánu Ježíši ve svatostánku a míří z kostela ven. Buk cítí, že to takto nemůže nechat. Proto se otočí k mamince a tiše řekne: „Musím ještě něco povědět Panně Marii.“

Maminka ho chce zadržet, ale Buk se jí vytrhává z dlaně a běží k oltáři Panny Marie. Tam si kleká, podívá se Matce Boží do očí a šeptá: „Panno Maria, ty máš celý květen svátek a já ti slibuji, že tu budu každý večer chodit na májové. A budu ti nosit květiny, jestli nějaké budeme mít na zahradě. A moc tě prosím, aby už maminka neplakala. Je mně jí moc líto.“

Chlapec vstává od modlitby a běží za maminkou, která na něho čeká u východu z kostela. „Proč jsi tam šel?“ ptá se syna, když přibíhá k ní.

„Maminko, to je tajemství. Řeknu ti to až doma.“

V nemocnici pan doktor důkladně miminko v mamčině bříšku vyšetřuje a nakonec říká: „Děťátko je naprosto zdravé. Paní doktorka to nemohla poznat, ale já to vidím zcela zřetelně.“

„Děkuji vám moc,“ zmůže se maminka na pár slov, než se rozpláče štěstím a radostí.

Hned před nemocnicí posílá maminka SMS tatínkovi. Odtud spěchají do kostela, aby tam poděkovali Panně Marii. Vstávají od modlitby a Buk se ještě zdrží, přitom Panně Marii zamává a slíbí jí: večer se uvidíme. Ví, že mu maminka nezakáže to, co jsem slíbil tobě.

Když vyjdou z kostela, tak se maminka zeptá: „Co ty to máš s Pannou Marií za tajnosti?“

„To ti řeknu až doma,“ odpovídá chlapec a podívá se do mamčiných očí, které nepláčou, ale září radostí.

28. Bukovo tajemství

Po příchodu domů se maminka Buka hned ptá: „Tak už mi prozradíš, jaké máš tajnosti s Pannou Marií?“

Hoch se však najednou bojí mamince říct, co slíbil Panně Marii. Co když mi to zakáže? Co když řekne, že jsem na to ještě malý, abych chodil každý den na májovou? A jak maminka jednou něco rozhodne, tak už to nezmění. Ne, ještě jí to nemohu říct. Najednou se mu uleví: mám nápad, mám nápad, já sá v duchu.

„Tak co, povíš mi to? Přece jsi mi to slíbil?“

„Prozradím ti to, ale musí být u toho tatínek.“

„Ale u kostela jsi o tatínkovi nemluvil.“

„Ale teď už o tatínkovi mluvím. Říkala s mi, že co víš ty, tak ví také tatínek.“

„Až odpoledne přijde, tak mu to povím.“

„Ale já vám to chci říct oběma,“ trvá na svém chlapec.

„Tak dobře,“ ustupuje maminka, „ale já jsem tak zvědavá, že to snad do odpoledne nevydržím.“

„Uteče to rychle. Hlavně musíš hodně pracovat a čas ti rychle uběhne.“

„Děkuji za radu,“ směje se maminka, „práce mám dost.“

Maminka zamíří k pračce a hoch spěchá dolů za babičkou.

„Babi, babi“ volá už mezi dveřmi a hned se ptá: „Chodíš na májové?“

„To víš, že chodím, jsou to krásné pobožnosti k Panně Marii.“

„A vezmeš mě s sebou?“

„Když ti to rodiče dovolí,“ odpovídá hned babička.

„A budeš v kostele každý den?“

„Skoro každý den.“

„Já potřebuji být na májové každý večer,“ sděluje chlapec a prosebně se podívá na babičku.

„A proč to tak potřebuješ?“

„Je to tajemství,“ šeptá hoch, „slíbil jsem to Panně Marii.“

„Když je to tak, budu tě ráda brát s sebou. A nevynecháme ani jednou,“ rozhoduje se babička a Buk jásá:

„Budu chodit s babičkou, budu chodit s babičkou.“

Běží po schodech nahoru a volá: „Maminko, prozradím ti tajemství.“

„Ale co tak najednou? Chtěl jsi to říct zároveň i tatínkovi.“

„Už ti to potřebuji říct hned. Slíbil jsem Panně Marii, že budu chodit každý večer na májovou.“

„A jak tě to napadlo?“

„Prosil jsem Pannu Marii, abys neplakala a slíbil jsem jí, že nevynechám ani jednu májovou.“

„Ale já s tebou každý den chodit nemohu.“

„Budu chodit s babičkou. Už to mám s ní domluvené.“

„Když jsi to slíbil Panně Marii, tak to teď musíš dodržet,“ rozhoduje se maminka hned.

Chlapec si všímá, že má maminka v očích slzy, a proto se ptá: „Proč pláčeš?“

„To je ze štěstí. Měl ses sice napřed zeptat, než jsi něco slíbil. Ale děláš to všechno kvůli mně, abych neplakala. Mám radost z toho, že mě máš tolik rád.“

„Už neplač!“ zvolá Buk, „a pojď se mnou blbnout!“

Maminka synovi vyhovuje, a tak spolu skáčou, tancují, padají a zas vstávají. Přitom volají: „Miminko je zdravé, miminko je zdravé!“

Večer pak jde babička s vnukem na májovou. Když vcházejí do chrámu, dolehne k nim volání: „Buku, Buku!“

„Kdo to volá?“ ptá se babička.

„Petr, můj kamarád.“

„Můžu jít s tebou do kostela?“ zeptá se chlapec, když k nim doběhne.

Buk zhodnotí jeho oblečení a podívá se tázavě na babičku. Ta však laskavě říká: „Pojď, v kostele je to krásné.“

Uvnitř si sedají v blízkosti mariánského oltáře, aby dobře viděli.

„Kdo je ta paní?“ ptá se šeptem babičky Petr, když si prohlíží sochu Panny Marie na oltáři.

„To je Matka Boží Maria.“

„Matka toho Boha, který je v tom domečku se světýlkem?“

„Ano, je matkou Ježíše Krista, Božího Syna.“

„Já nemám svou maminku.“

„Každý máme svou maminku.“

„Já vím, ale tatínek mi nechce o ní nic říct.“

„Matka Boží Panna Maria je matkou i nás všech. Je i tvou maminkou.“

„Můžu jí to říct?“

„Jistě. My křesťané jí to pořád říkáme.“

Petr vystupuje z lavice. Buk se leká, aby zase něco nevyvedl, a proto jde za ním. Stojí tedy vedle něho, když jeho kamarád tiše říká: „Maria, ty jsi krásná. Takovou maminku bych chtěl mít. Nemám žádnou maminku. Buď i mou maminkou. Budu tu za tebou chodit. Teď už se vůbec nebojím vejít do kostela.“

U sakristie se ozve zvonek. Hrají varhany, lidé si berou do rukou kancionály, aby zpívali.

Buk sděluje Petrovi: „Začíná májová. Sem přijde pan farář, pojď do lavice.“

Oba hoši se vracejí k babičce a hledají si píseň v kancionálu. Petr pozoruje pana faráře i kluky, kteří s ním přišli. Mají zvláštní oblečení, které se však do kostela hodí.

Kluci jsou s babičkou až do skončení májové. Pak oba dva ještě zajdou k oltáři, aby se rozloučili s Pannou Marií. Sotva však vyjdou před kostel, spatří Petra jeho pouliční kamarádi a začínají se mu posmívat.

„Jé, on chodí do kostela. Kamarádi se s babičkami. Co tam dávali? Dobré jídlo?“

Petr si to nenechává líbit. Rozbíhá se, aby posměváčky potrestal. Prchají před ním, každý na jinou stranu. Petr si vybírá většího z nich, který hledá záchranu v parku. Avšak marně. Brzy je dostižen a strhává se krátká rvačka. Petr je však větší i silnější a brzy stahuje soupeře k zemi. Lehá si na něho a svírá ruce v pěsti, aby ho zbil.

Přibíhá však Buk a za posměváčka se přimlouvá: „Nechej ho! Pusť ho!“

„Proč? Posmíval se mi. Zmlátím ho, aby si pamatoval, že to nemá dělat.“

„On už se ti posmívat nebude.“

„Jak to víš?“

Buk se naklání nad kluka ležícího na zemi a ptá se ho: „Budeš se mu ještě posmívat?“

„Ne, už nikdy.“

Petr uvolňuje sevření a než vystrašeného hochu pustí, tak na něho křičí: „Buk tě zachránil. Jinak jsem tě zmlátil jako koňa.“

Když jsou sami, tak se Petr zeptá Buka: „Proč ses za něho přimlouval?“

„Protože Pán Ježíš nás učí, že máme odpouštět.“

Přichází babička a odvádí si Buka. Přitom se otočí na Petra a pochválí ho. „Běž o tom říct své mamince Panně Marii. Je tam ještě otevřeno. Určitě tě za to pochválí.“

29. Maminčino tajemství

Krásný měsíc květen se blíží ke konci. Už zbývá jenom pár dnů a Buk nevynechal dosud ani jednu májovou. Chodí s babičkou, nejednou se přidají také rodiče a dědeček. A nejenom to: každý večer se k nim připojí Petr. Chodí za svou maminkou Pannou Marii, naučil se modlitby, které se při pobožnosti opakují. Dokonce se snaží zpívat i mariánské písničky. Naučil se v kostele chovat: už to není kluk z ulice, ale šikovný chlapec, kterého chválí všechny ženy v kostele.

Z nedělní májové se vrací celá rodina. Maminka přivolá syna a pak mu sděluje: „Tys měl se slibem Panně Marii velké tajemství, já mám pro tebe také tajemství.“

„Jaké?“ ptá se Buk hned s velkým zájmem.

„Zatím je to tajemství.“

„Prozrad' mi je, prosím,“ žadoní Buk.

„To už by nebylo žádné tajemství.“

„A kdy mi je řekneš?“

Maminka zvedá ruku, z pěsti uvolňuje tři prsty a počítá: „Jeden, dva, tři. Do konce května zbývají tři dny. Jestliže půjdeš ještě na tři májové, tak ti prozradím tajemství.“

„To je strašně dlouho. Já to čekání nevydržím.“

„Já jsem také musela čekat na tvé tajemství.“

„Ty jsi čekala jenom jeden den, a já musím čekat tři dny.“

Buk ví, že maminka mu to neprozradí, a proto už dál neškemrá. Spíše přemýšlí, o čem to tajemství bude. Proto se ptá: „Bude to nějaké slavnostní jídlo?“

„Ne,“ odpovídá maminka.

„Pojedeme někam na výlet, kde jsme ještě nebyli?“

Maminka kroutí hlavou. „To neuhodneš.“

Buk se však nevzdává. Já to musím vypátrat. Budu jako detektiv. Už se nebudu ptát a budu jenom sledovat. Hned po příchodu domů však pozorně naslouchá, co si rodiče mezi sebou povídají. Náhle zpozorní. Nechápe, co maminka tatínkovi sděluje, ale slyší několikrát slovo: pohyby. To je určitě tajemství, které mu nechce maminka zatím sdělit. Někam se budeme pohybovat. Asi se budeme stěhovat. Pořád se o tom spolu baví. Ale já se nechci nikam stěhovat. Mně se tady u nás líbí.

Při večeři je klid, ale o pohybech se rodiče baví zase po jídle. Buk je přesvědčen, že tajemství odhalil. Rozhoduje se, že se půjde poradit s babičkou a s dědečkem. Maminka mu to dovoluje, jenom dodává: „Ale jenom na chvíli, musíš jít spát. Je už pozdě.“

Chlapec běží ze schodů dolů. Zastihne prarodiče u večeře. Hned se jim svěřuje: „Maminka mi nechce říct tajemství. Ale já už je znám, ale nevím, co to znamená.“

Babička vnuka povzbuzuje: „Co jsi vypátral?“

„Budeme se někam pohybovat.“

„Pohybovat?“ diví se dědeček.

„Jo,“ trvá na svém Buk, „maminka pořád říká tatínkovi o nějakých pohybech.“

Dědeček se s babičkou na sebe významně podívají a jejich vnukovi je jasné, že tajemství uhodl. Proto se ptá: „Kam se budeme pohybovat?“

„To se musíš zeptat maminky,“ odpovídá dědeček a víc z něho Buk nedostane.

Sotva vejde do bytu, tak na něho maminka volá: „Do koupelny, je už moc hodin.“

Modlitba je tentokrát krátká. Buk je totiž zaražený a rodiče si myslí, že je hodně unavený. Brzy leží v posteli. Nespí však, jak si maminka myslí. Přemýšlí, stále znovu probírá odhalené tajemství. Proč se budeme stěhovat? Já nechci opustit babičku a dědečka. Mně se tady doma líbí. Nechci se pohybovat někam jinam! Proč mi to maminka neřekla hned? Nechci takové tajemství. Je škaredé. Ale tajemství jsou vždycky pěkná. Třeba před Vánoce, anebo před narozeninami, svátkem. Dárky jsou krásným tajemstvím. Nechci znát škaredé tajemství. Nebudu se ptát, ani po něm pátrat. Škaredé tajemství nechci!

Rodiče jdou dneska brzy spát. Tatínek jede brzy ráno na nějakou dalekou cestu. Maminka jde jako vždy zkontrolovat Buka, jestli spí klidně. Někdy ho musí přikrýt, protože má deku na podlaze. I tentokrát tiše vklouzne do chlapcova pokojíku, nakloní se nad něho, aby uslyšela jeho klidný dech. Ale dech syna není vůbec klidný.

Proč nespíš, Buku?“ zeptá se maminka tiše.

Hoch však neodpovídá. Má hrdlo sevřené smutkem a začínajícím pláčem.

„Chce se ti čurat, anebo tě něco bolí? Nemáš teplotu?“

Hoch neodpovídá, ale začíná nejprve tiše, ale postupně stále hlasitěji plakat. Je ho pláč je tak prudký a nešťastný, že se maminka poleká. Hladí chlapce po vlasech, sedá si k němu na lůžko a stále znovu se ptá: „Co se ti stalo?“

Buk však nemůže odpovědět, protože pláče a nemůže přestat. Přichází tatínek, sahá synovi na čelo, jestli nemá horečku. I on se opakovaně ptá: „Co se ti stalo?“

Buk v návalu dalšího pláče ze sebe přece jenom dostane: „Já se nechci.... stěhovat!“

Rodiče na sebe bezradně pohlédnou. Nechápu, co tím chce chlapec říct.

On však mezi výlevy pláče stále znovu opakuje: „Já se nechci stěhovat!“

Maminka ho ujišťuje: „Nebudeme se nikam stěhovat. Něco se ti asi zdálo. Neboj se, nikam odtud nepůjdeme.“

Hocha maminčino ujištění přece jenom uklidňuje. Stále však vzlyká a tulí se k oběma rodičům.

Tatínek se však s tím nespokojí. Chce zjistit, proč se syn tak bál stěhování. Proto se ptá: „Buku, jak jsi přišel na to, že se máme stěhovat?“

„Maminka to pořád říkala.“

„Maminka?“ diví se tatínek a dívá se pátravě na svou ženu.

„O ničem takovém jsem nemluvila,“ hájí se maminka rozhodně.

Hoch je však už natolik klidný, že dokáže plynule mluvit. „Říkalas mi, že máš pro mne tajemství. Poslouchal jsem, co jste si s tatínkem povídali. Pořád jsi mluvila o pohybu. Poznal jsem, že ten pohyb je tajemství, které mi nechceš říct. Nechceš mi říct, že se musíme pohybovat pryč. Ale já se nechci stěhovat.“

A Buk opět usedavě pláče.

Maminka se usměje a s láskou pohlédne na syna. „Tak já ti to tajemství prozradím, když jsi kvůli němu tolik plakal.“

„Ale já nechci slyšet, kam se musíme stěhovat,“ brání se Buk.

„Nikam se stěhovat nebudeme, neboj se a poslouvej. Máš pravdu, že jsem s tatínkem hovořila o pohybech. Ptal se na to, a tak jsem o tom vyprávěla. Pohyby však neznamenají stěhování. Pohyby znamenají, a to je tajemství, které jsem ti chtěla sdělit. Pohyby znamenají, že miminko se pohybuje v mém bříšku tak čile, že už je to cítit. Pojd', teď právě se malinké převaluje.“

Maminka pokládá Bukovu dlaň na své břicho a on zřetelně cítí, jak se tam malinké pohybuje.

„Ono tam je a já ho cítím,“ jásá chlapec.

Buk pokládá hlavu na polštář, ale ruku má stále položenou na maminčině břichu. Přitom šeptá: „Tajemství jsou krásná, ale toto tajemství je nejkrásnější.“

A pak už neříká nic, protože šťastně spinká.

30. První jahoda

Je červen, měsíc jahod. Buk má v záhoně na zahradě vyhlédnutou jahodu, která zřejmě dozraje jako první. Denně Buk dozrávající plod prohlíží a kontroluje, jestli nějaká jahoda nezraje rychleji.

V sobotu večer hlásí Buk dědečkovi: „Moje jahoda už je skoro zralá, zítra si ji utrnu. Bude slad'oučká jako med.“

„Bude, bude,“ přisvědčuje přivolaný dědeček.

„To si pochutnám, ňam, ňam,“ pomlaskává hoch a představuje si, jak se mu slad'oučká chuť rozlévá po jazyku.

Na druhý den se mu cesta z kostela zdá být nekonečná. Nakonec mu rodiče dovolují, aby v jejich ulici už utíkal domů sám. Dědeček byl na mši svaté ráno, a tak určitě už čeká na vnuka na zahradě. A je tomu tak. Vnuk na něho volá: „Je už jahoda zralá?“

Dědeček sice stojí u jahodiště, ale nic neodpovídá. Když k němu hoch doběhne, tak pochopí, proč mlčí: ještě včera večer krásně červená jahoda je pryč.

Buk pozvedne oči k dědečkovi, který však jenom krčí rameny.

„Kdo ji snědl?“ ptá se.

„Když jsem šel do kostela, tak tu ještě byla. Pak zmizela.“

Bukovi je to jasné. „Byl tu zloděj, musíme ho vypátrat. Zavoláme policii.“

Hoch běží pro motorku. Usedá na ni a houká jako policejní auto. Přijíždí k dědečkovi, sestupuje z motorky, salutuje a oznamuje: „Přijel jsem vypátrat zloděje první jahody.“

„Vítám vás, pane policajto, můžete pátrat.“

Buk najednou neví, co má dělat, a tak mu dědeček pomáhá. „Zeptejte se, pane policajto, psa, ten tu celou dobu hlídal.“

„Zlatane,“ volá Buk chlupáče, který ochotně přibíhá a myslí si, že si s ním bude hoch hrát.

Chlapec se však na něho oboří: „Jak jsi hlídal, když ti zloděj ukradl jahodu?“

Zlatan se leká přísného hlasu, strká ocas mezi nohy a odchází pryč. Dědeček ho volá nazpět a ptá se ho: „Zlatane, jsi přece dobrý hlídač. Pustil bys do zahrady zloděje?“

Pes pokládá hlavu na dědečkovu dlaň a upřeně se na svého pána dívá. Přitom zakňučí a touží po pohlázení.

Dědeček ho však vede do míst, kde byla první jahoda a nařizuje mu: „Hledej!“

Pes zná tento povel. Znamená, že má najít balónek, se kterým si rád hraje. Chytá jej do tlamy, když mu jej někdo nadhazuje.

„Dědečku,“ volá Buk, „já nechci balónek, ale jahodu.“

Pes však nedbá na hoch a s čumákem při zemi pátrá po balónku.

Dědeček vyzývá Buka: „Zlatan je teď policejní pes. Pátrá, je na stopě, běž za ním.“

„Rozkaz, pane veliteli,“ odpovídá hoch a s houkáním se vydává za vycvičeným zvířetem.

Pes s čumákem po zemi pátrá po cestíčkách v zahradě. Naštěstí se občas zastaví a nasává vzduch vpravo či vlevo – přitom ho Buk se svým houkáním doběhne. Psa hledání vzrušuje stále více – musí přece balónek najít. Hoch je však stále více unavený, přestává psovi stačit. Až nakonec zastavuje motorku a přestává houkat.

Dědeček zachraňuje situaci a vydává se za psem. „Ke mně!“ volá přitom na něho a směřuje ho do míst, kde ještě nehledal.

Zlatan tak dobíhá k hromadě dřeva, kde začíná rychle nasávat vzduch. I Buk ví, že Zlatan se přiblížil ke hledané kořisti. Proto startuje motorku a s houkáním přijíždí k psovi, který má zanořený čumák mezi poleny dřeva. Přitom kňučí, protože se nemůže dostat hlouběji.

„Pomoz mu!“ vyzývá dědeček Buka.

Přitom psa z otvoru ve dřevě povytáhne a hoch tak může vložit celou paži do díry. Vzápětí nevytahuje balónek, ale malou dřevěnou krabičku.

„Co to je?“ ptá se Buk a prohlíží si záhadnou skříňku, která má dvířka zavřená háčkem.

Zlatan využívá volnosti, vtáhne se do otvoru mezi poleny dřeva, vytahuje odtud balónek a vítězně si jej odnáší do své boudy.

Dědeček přebírá do svých dlaní krabičku, natočí ji dvířky ke vnukovi a vyzývá jej: „Otevři!“

Buk se však přece jenom trochu bojí. Má obavu, aby na něho z krabičky něco nevyskočilo. Proto se ptá: „A nevyleze z toho myš?“

„Ty jsi strašpytel. Policajt se přece nebojí.“

„Policajt se přece nebojí!“ opakuje Buk po dědečkovi, trochu přivře oči a zvedá západku u dvířek krabičky. Opět se bojí a dědeček ho musí povzbuzovat. Nakonec vsunuje dlaň do krabičky a vytahuje lesklý papír, ve kterém je něco zabaleno.

„Co to je?“ ptá se hoch dědečka, který mu opět musí dodávat odvahy.

Buk jde s malým balíčkem ke stolu, na který pokládá nález z krabičky. Pomalu a s obavou jej rozbaluje.

„Jahoda, to je první jahoda!“ křičí Buk a ukazuje nález dědečkovi, který se raduje s ním.

Buk bere jahodu mezi prsty a chce ji strčit do pusy. Všimá si však přitom, že ho ze dveří pozoruje babička a z okna na něho hledí rodiče.

„Dědečku, máš nůž?“ zeptá se chlapec.

„To víš, že mám. Pořád ho nosím u sebe.“

Vzápětí Buk prosí dědečka, aby rozdělil jahodu na tři části. Menší si nechává pro sebe a dvě větší pro rodiče a prarodiče. Nese podíl z jahody nahoru rodičům, kteří jsou šťastni, že se s nimi Buk rozdělil. Dědeček rozděljuje svůj příděl na polovinu a donáší jej babičce. Celá rodina si tak pochutnává na první jahodě.

„To je dobrota,“ pochvaluje si Buk dobrotu, která se mu rozplynula v puse.

„Děkuji,“ říká přitom dědečkovi, který jahody pěstuje.

„Prosím,“ odpovídá domácí zahradník a dodává: „A víš, komu především poděkujeme?“

„Pánu Bohu,“ odpovídá chlapec.

„Za co?“

„Za sluníčko, za vodu, za vítr, za hlínu...“

„A také za semínko, ze kterého jahoda vyrostla. Nikdo z lidí neumí vyrobit semínko, ze kterého vyroste jahoda. To umí jedině Bůh.“

„Děkujeme, Pane Bože, za první jahodu a za všechny jahody na záhoně. Krásně jsi je stvořil,“ modlí se Buk a těší se na další dobroty, které budou postupně uzrávat.

Po skončení modlitby se podívá dědeček zkoumavě na Buka a zeptá se ho: „A toho zloděje jsi vypátral?“

Buk se směje a zvolá: „Žádný zloděj tu nebyl.“

„A jak se dostala jahoda do krabičky a mezi dřeva?“

„To jsi udělal ty, dědečku.“

Do rozhovoru vstupuje babička. „On přemýšlel, až vymyslel, aby první jahoda byla slavnost, radostné poděkování Pánu Bohu za letošní úrodu.“

„Děkuji za slavnost,“ zvolá Buk a běží k záhonu hledat další zralou jahodu.

31. Skutečný příběh

Je krásný červnový večer. Venku je však stále světlo, i když je čas na spaní. Rodiče se s Bukem už pomodlili, přečetli si z Bible příběh o Eliášovi, který má hoch velmi rád. Teď už má jít do svého lůžka, ale brání se: „Mně se nechce spát.“

Maminka však jeho protesty nebere. „Je už moc hodin.“

„Ale já mám chuť na pohádku.“

„Už jsme četli, nevymýšlej. Lehneš si a za chvíli budeš spát.“

„Já mám chuť na pohádku od babičky.“

„Proč zrovna od babičky?“

„Já řeknu, o čem bude pohádka, a babička pohádku vypráví.“

„Už je moc hodin. Babička je už unavená a chce jít spát.“

„Babička sedí na zahradě na lavičce. Bude ráda, když za ní přijdu.“

„Tak dobře,“ ustupuje nakonec maminka. „Ale musíš se jí zeptat a poprosit.“

„Jasně, maminko, děkuji. Babička není ospalá. Vidím to na ní.“

„Možná z tebe bude jednou pan doktor, když i na dálku poznáš, jak se babička cítí.“

„Díky, maminko,“ zvolá Buk a spěchá, aby mu babička ze zahrady neodešla. Seběhne po schodech dolů a běží k lavičce.

Babička se zprvu lekne. „Co se děje? Je někomu špatně?“

„Prosím o pohádku. Unavená nejsi, že?“

„Teď pohádku, když máš jít spát?“ diví se babička, ale dál se nevyptává. Pouze se zeptá: „O čem to bude?“

Vnuk to má nachystané, proto hned vyhrkne: „Povídej mi pohádku o zázraku.“

Babička se usměje a vysvětluje: „Pohádku o zázraku ti říct nemůžu.“

„Proč?“ diví se hoch.

„Protože pohádku si vymýšlím. Zázrak se stal doopravdy. Zázrak vypadá jako pohádka, ale pohádkou není. Například Pán Ježíš uzdravil ochrnutého, vzkřísil mrtvého. To jsou zázraky, skutečně se staly. To nejsou pohádky.“

Buk přemýšlí a pak říká: „Pohádka je třeba o draku, který žere princezny.“

„Ano, souhlasí babička. „Žádný drak, který žere princezny, neexistuje, je to pohádka. Ale zázrak se doopravdy stal.“

„Povídej mi tedy zázrak.“

„Dobře,“ souhlasí babička, „zrovna jsem si o jednom četla v knížce ‚Bůh v mém životě‘. Je to o Michalovi. Bylo mu šestnáct let a chodil na gymnázium. Po Vánocích se musel hodně učit. Už byl z toho unavený a nechtělo se mu zase znovu otevírat učebnice.“

Jeho maminka ho povzbuzovala. „Mám pro tebe dobrou zprávu.“

„Jakou?“ zeptal se hned Michal.

„Když se budeš učit a budeš mít dobré známky, tak pojedeme na jarní prázdniny lyžovat do Alp.“

„Opravdu, maminko, do Alp? Do krásných a velikých hor?“

„Ano,“ slibovala maminka, „do Alp, kde je spousta sněhu, dlouhé kopce. Na lyžích se tam jezdí na krásné výlety. Prostě nádhera!“

Michal najednou nebyl unavený a zvolal: „Budu se učit jako šroub. Budu mít pěkné známky a pojedeme do Alp. Hurá, pojedeme do Alp!“

Od té doby se Michal poctivě učil. V pololetí donesl pěkné vysvědčení a tatínek ho pochválil: „Samé pěkné známky. Je vidět, že ses učil. Za odměnu pojedeme lyžovat do Alp.“

„Hurá, hurá!“ jásal Michal a z radosti objímal svoje rodiče.

V dalších dnech se nemůže dočkat, až nastanou prázdniny. Uběhnou dva týdny a mladík šťastně usedá na zadní sedadlo auta, ve kterém rodina vyráží na krásnou dovolenou do zasněžených Alp.

Navečer dojíždějí do cíle. Je tam všude plno sněhu i lyžařů. Michal se zahledí na dlouhou sjezdovku a zasní se: to bude zítra jízda!

Ráno přemýšlí, jestli pojedou z kopce na lyžích anebo na prknu. Rozhoduje se pro snowboard. Nechá se vyvézt výtahem na vrchol kopce, připíná si na boty prkno a spouští se dolů. Přitom volá: „To je nádhera!“

Jede se mu nádherně. Rychlost se zvyšuje. V tom se Michal lekne. Napříč svahu jede lyžařka. To nezabrdím, děsí se Michal. Vrazím do ní a zabijeme se oba dva. Musím spadnout.

Michal padá na zem, udělá pár kotrmelců a zůstává ležet. Nemůže vstát. Netrvá to dlouho a přilétá vrtulník horské služby. Doprovádí zraněného lyžaře do nemocnice v Salzburgu. Tam ho vyšetřují a snaží se Michalovi pomoci.

Mezitím přijíždějí do nemocnice rodiče. Sedí na chodbě a čekají, jak to s jejich synem dopadne. Konečně jim lékař sděluje: „Váš syn to buď nepřežije a umře anebo bude do konce života na vozíčku.“

Rodiče pláčou a dávají zprávu babičce a dědečkovi.

„Budeme se modlit,“ slibují prarodiče, „a bude se modlit hodně lidí.“

Patří totiž do velké skupiny lidí, kteří se na celém světě modlí růženec za trpící.

Všechny prosí dědeček s babičkou: „Modlete se za našeho Míšu, moc prosíme. Jedině Pán Bůh ho může zachránit.“

Za Míšu se tak modlí rodiče, dědeček s babičkou a další lidé z různých částí světa: „Pane Bože, zachraň ho. Moc prosíme, zachraň ho.“

Míša se probouzí z bezvědomí a nemůže se pohnout. Necítí se vůbec dobře. Lékař mu sděluje: „Máte poraněnou páteř, proto se nemůžete pohnout.“

Zraněný se modlí: „Pane Bože, uzdrav mě, prosím.“

Míša nemůže udělat sebemenší pohyb. Je z toho zdrcený, a tak dostává léky, aby usnul. Probouzí se za šest hodin a cítí konečky prstů na pravé ruce. Za dalších šest hodin si mladík sedá a nic ho nebolí. Na druhý den slézá z postele a chodí.

Lékaři nechápou, že se Michal uzdravuje. Má přece vážně poškozenou páteř.

„To je zázrak!“ zvolá jedna ze zdravotních sester.

„Stal se zázrak,“ říkají všichni, kteří se za Michala modlí.

„Ano, Pán Bůh mě uzdravil,“ vyznává Michal, když si ho rodiče odvázejí z nemocnice domů.

Míša je zase zdravý, opět sportuje a učí se do školy. Možná bude jednou lékařem, aby pomáhal lidem tak, jak tehdy po úrazu pomáhali všichni jemu. Nikdy nezapomene, že ho dobrý Bůh uzdravil. Udělal zázrak, aby mohl normálně žít.“

Babička končí vyprávění a její vnuk nic neříká. Sedí a přemýšlí o tom, co slyšel.

Babička ho tak nenechá a vyzývá ho: „Pojď, pomodlíme se.“

Buk přikyvuje a sám pak říká: „Otče náš, děkujeme ti, že jsi uzdravil Michala. Děkujeme ti za zázrak, který jsi udělal.“

Babička se modlí „Otče náš...“ a její vnuk se k ní připojuje.

Pak už Buk běží domů a rodičům příběh o zázraku vypravuje. Brzy usíná a maminka se za něho modlí: „Anděle Boží, chraň toho našeho divočáka, ať se mu nic zlého nestane, jak se přihodilo Michalovi.“

Buk klidně spí a maminka jde s pokojem v srdci spát. Ví, že anděl strážný nad jejím synem bdí i v noci.

32. Na pouti

Buk jezdí moc rád na kole. Často takto s rodiči vyjíždí něco vyřídit, nakoupit anebo podniknout výlet.

Dnes mu maminka prozrazuje: „Pojedeme na pout“.

„Kam?“ zeptá se Buk hned.

„Ke kapli Panny Marie. Bude to krásná okružní jízda.“

Bukovi to však nestačí. Proto se ptá: „Je to daleko?“

„Dost. Ale ty jsi zdatný, zvládneš to hravě.“

„Na slunku se upeču. Půjdeme radši na koupaliště.“

„Neboj se. Kaplička je v lesích, bude tam příjemný chládek. Můžeš se těšit, že se tam napijeme vody, která je studená.“

Bukovi takové vysvětlení stačí. Proto radostně brzy po snídani rodina vyjíždí. Je velké horko, a proto se Buk brzy začíná ptát: „A budeme už v lese?“

Několikrát slyší: „Ještě ne. Vydrž, dočkáš se.“

Konečně jsou tu první stromy a vzápětí hustý les, kterým se proplétá úzká cesta. Je třeba slézt z kola a poslední úsek cesty zvládnout pěšky. Maminka přitom zpívá mariánské písně, i když se zadýchává. Tatínek pomáhá Bukovi s kolem.

Konečně prosvítá něco bílého mezi stromy. Maminka zajásá: „To je kaple Panny Marie.“

A je tomu tak. Krásná a čistě vybělená kaple vítá poutnickou rodinu, která se modlí a zpívá mariánskou píseň. Tatínek říká nahlas: „Panno Maria, sem putovali naši předkové, modlili se a pili vodu ze studánky. Přitom tě prosili za zdraví, za uzdravení z různých nemocí. Také my v tichosti sestoupíme k vodě, napijeme se a budeme tě prosit za zdraví své i toho malinkého v bříšku.“

Buk si nabírá do hrníčku vodu a pomalu pije. Přitom se modlí: „Panno Maria, já se modlím hlavně za naše miminko, ať se nám narodí zdravé.“

Podobně prosí za miminko v bříšku i rodiče. Všem je tu u Panny Marie dobře. Jsou přece u své nebeské maminky.

Vtom se všichni uleknou. Někdo křičí: „Jedeš pryč! Jedeš pryč, ty potvoro!“

„Kdo to volá?“ ptá se tatínek.

Maminka ukazuje rukou směrem dolů po cestě. „Je to odtud.“

Křik se opakuje: „Jedeš pryč!“

Do toho štěká zuřivě pes.

„Někdo potřebuje pomoc,“ zvolá tatínek a představuje si psa, který napadl starého člověka.

Maminka se rozhlíží kolem sebe a radí: „Vezmi si nějaký pořádný klacek.“

Nějaká žena stále znovu volá: „Necháš ho! Jedeš pryč!“

Tatínek bere do ruky silný klacek a rozbíhá se, aby pomohl nešťastníci. Buk chvíli váhá a pak peláší za ním. Maminka ho ani nestačí zastavit.

Hned za zatačkou spatří tatínek a po něm i Buk, co se děje. Stará paní klackem odhání psa, který na ni opakovaně doráží.

Tatínek napřahuje svou hůl a zakřičí: „Mazej pryč!“

Pes ho zmerčí, natočí se k němu a napne ocas k boji. Když to Buk vidí, shýbá se pro klacek a napřáhne ho také proti psovi neurčité rasy. Babička udeří zvíře zezadu a tatínek mu míří na čumák. Zvíře konečně uznává převahu a prchá se svěřeným ocasem po cestě dolů.

Babička si oddechne, s námahou se opře o hůl a vypraví ze sebe: „Děkuji vám.“

Tatínek ji musí podepřít, aby nespadla. Souboj se psem ji stál hodně sil, chvěje se po celém těle a potřebuje si odpočinout.

Tatínek ji chce odvést ke kapli, ale ona se brání. S námahou se otáčí a ukazuje holí k zemi. Buk se tam zadívá a zvolá: „Ptáček, malý ptáček!“

Stará paní vysvětluje: „To psisko ho chtělo sežrat. Nedalo se odehnat.“

Tatínek se ptá: „Vy toho psa znáte?“

„Jistě. Je to známý tulák. Nikdy na mne neštěkal. Vždycky mu něco přinesu, když jdu ke kapli. Ale dneska si chtěl pochutnat na tom nebožátku, a tak byl vzteklý.“

Tatínek, žena i Buk jsou skloněni a pozorují, jak ptáček otevírá a zavírá zobáček. Stará paní k tomu říká: „Vypadl z hnízda a lítat ještě neumí. Má žízeň a hlad.“

Bukovi je ptáčka líto. Se slzami v očích se ptá: „Kde má maminku? Proč se o něho nepostará?“

„Nebude daleko. Ale možná mu nemůže pomoci a stará se o zbylá mláďata.“

Hoch se sklání a chce ptáčka pohlédit.

„Nedotýkej se ho,“ zvolá žena.

Buk na ni tázavě pohlédne a podívá se: „Proč?“

Říká se, že když se člověk mláďete dotkne, tak už se k němu jeho matka nevrátí.“

„Proč?“

„Asi cítí člověka a bojí se.“

„Ale přece ho nenecháme umřít.“

„Dej mu napít. Podívej, jak otevírá zobáček. Má velkou žízeň.“

Tatínek odvádí starou paní ke kapličce a Buk spěchá za maminkou, aby mu dala vodu pro ptáčka.

Maminka vytahuje z batohu kelímek a podává jej Bukovi, který jej naplňuje vodou ze studánky. Tatínek zůstává s babičkou u kaple, zatímco Buk s maminkou spěchají s osvěžením za ptáčkem.

„Nesmíš se ho dotknout,“ varuje chlapec maminku, když se chystá mláďátku pomoci.

Oba přemýšlejí, jak vodu k zobáčku nebožátka dopravit. Nakonec okrajem kelímku podebírají jeho hlavičku a voda tak stéká k jeho hlavičce. Je vidět, že pohybuje jazýčkem, aby se napil.

„Pije, pije,“ raduje se Buk.

„Potichu, ať ho nevyplašíš!“ napomíná ho maminka, která se o ptáčka něžně stará.

Je vidět, že se mláďátko skutečně napilo a další vodu již odmítá. Za chvíli už bezvládně neleží a zvedá hlavičku. Dokonce zapípne.

Buk tomu rozumí. „Volá maminku.“

„Pojďme pryč, když tu budeme, tak jeho máma nepřiletí.“

Maminka s Bukem se vzdalují co nejdál, ale přitom chtějí vidět na ptáčka, jestli k němu přiletí maminka.

Ptáček opakovaně píská, stále silněji. Netrvá to dlouho a přilétá jeho máma. Nejdříve nad ním párkrát zakrouží a pak se snese k němu. Je vidět, že zkoumá, jestli je mláďátko zdravé. Pak zapípne a vzlétá.

Maminka s Bukem z úkrytu sledují, co se bude dít dál. Opět to netrvá dlouho a ptáčková máma se vrací. Usedá na zem, obezřetně se rozhlédne a teprve potom dává do ptáčkova zobáčku potravu.

„Je vyhráno,“ raduje se maminka, „mláďátko zesílí a brzy bude létat.“

Buk poskakuje radostí, když se vrací ke kapli. V duchu děkuje Panně Marii, že pomohla ptáčka zachránit. Jenom Matka Boží totiž ví, kolikrát ji prosil, když ptáčka zachraňovali.

33. Rytíři a loupežníci

Buk jde na písek. Po včerejším dešti je krásně vlhký a bude se v něm dobře hrát.

Přesto hoch za chvíli volá: „Dědečku, co mám stavět?“

Muž vzpomíná, co jako kluk nejraději budoval na pískovišti. „Vybuduj si hrad.“

„A jak ho mám postavit?“

„Hrady se hlavně stavěly jako pevnosti proti nepřítelům, kteří chtěli hrad dobýt a zabrat území pro sebe. Často však sloužily jako ochrana proti lupičům.“

„Copak lupiči chtěli dobýt hrad?“

„To ne! To by samozřejmě nedokázali! Představ si údolí, které si tu na písku můžeš lehce vybudovat. Údolím vedla cesta, kudy projížděli kupci s velkými vozy, na kterých měli třeba sůl, potraviny nebo nějaké výrobky ze dřeva či z kovu. Lupiči na ně číhali, přepadli je a chtěli po nich peníze. Kupci se sice bránili, ale lupiči je většinou přemohli, nejednou je přitom i zabili. Pokud však nad údolím stál hrad, tak z věže bylo všechno vidět jako na dlani. Když stráž spatřili lupiče, ohlásili to rytířům, kteří vyrazili na koních, násilníky přemohli, pobili anebo odvěkli do vězení na hrad. Přesto k přepadům docházelo, protože se lupičům nejednou podařilo před rytíři uprchnout do skrýší, kde si rozdělili kořist.“

Buk už ví, co bude z písku stavět. „Udělám cestu v údolí, na kopci bude hrad.“

„Výborně,“ chválí dědeček chlapce, „a k tomu si můžeš zahrát příběh, který ti teď povím.“

Buk přináší židli, aby si mohl dědeček sednout vedle písku, na kterém začíná stavět hrad.

„V blízkosti hradu bydleli tehdy chudí rodiče s pěti dětmi.

Jednoho dne maminka zalomila rukama a povzdechla: „Nemám z čeho uvařit oběd.“

A protože už byl podzim a v lese nerostly ani maliny, ani ostružiny či jiné ovoce, nebylo opravdu co jíst. Do skromné chaloupky se nastěhoval hlad.

Tatínek Bronislav se už na to nemůže dívat, a proto jednoho dne říká manželce: „Půjdu vydělat peníze, nebo jinak umřeme hlady.“

„A kde ty peníze chceš vydělat?“

„Dám se k lupičům, ti mají peněz dost.“

„Ne, k lupičům nepůjdeš. Nepustím tě.“

„Dám na sebe pozor. Neboj se o mne. Přinesu tolik jídla, že se všichni najíme.“

Marně žena svého muže prosí, aby k lupičům nechodil. On už je rozhodnutý, že hladem zemřít rodinu nenechá. Odchází brzy ráno, když ještě všichni spí. Ví, kde má hledat úkryt lupičů, a tak se k nim přidává. Ti jsou rádi, že mají nového bojovníka, protože se právě chystají přepadnout karavanu kupců.

Na hradě jsou však v pohotovosti i rytíři. Sotvaže stráž na věži spatří lupiče, vyjíždějí kupcům na pomoc.

„Na ně!“ volá Kuba, velitel rytířů, kteří se pouští do boje s lupiči, kteří už přemohli kupce a sárají se do vozů, kde je bohatství.

Lupiči poznávají, že je zle. Doufali, že před rytíři stačí uprchnout, ale nyní jsou uvězněni ve vozech. Některým se přesto daří uprchnout, jiní padají v boji a zbytek odvádějí rytíři v poutech na hrad. Je mezi nimi i Bronislav, který nařiká: „Ach, co moje ubohé děti!“

„Na to jsi měl myslet, než ses dal k lupičům,“ okřikuje ho jeden z rytířů, který dává Bronislavovi herdu do zad, aby postupoval rychleji.

Na hradě pak rytíři uvrhnou lupiče do vězení, ze kterého nebývá návratu. Tam v temném koutu nařiká Bronislav a vzpomíná na svoji ubohou ženu a opuštěné děti.

Kuba, velitel rytířů, podává hlášení hradnímu pánovi, který ho chválí a dává i mimořádnou odměnu od zachráněných kupců.

Kuba však cítí v duši podivný neklid. V noci nemůže spát, neboť myslí na lupiče, kteří jsou ve vězení. Snad nejsou tak zlí, jak vypadají. Vyzkouším si je, zdali si zaslouží milost.

Hned ráno jde k uvězněným lupičům. Dívá se na ně shora a odtud na ně i zavolá: „Pánové, kdo z vás mě má rád?“

Lupiči jsou zaskočeni takovou otázkou. Ale brzy se oboří na rytíře: „Nenávidíme tě. Ty jsi nás sem dostal. Zmizni! Nemůžeme tě ani vidět!“

Tu se však v rohu místnosti zvedá ruka.

Kuba si jí všimá, okřikne vězně a zvolá na muže, který se hlásí: „Chceš něco říct?“

„Já tě mám rád! Jsi můj bližní. A Pán Ježíš nás učí milovat své bližní. A pak: lidé tě znají jako dobrého člověka a statečného rytíře.“

Rytíř Kuba spouští ke vězni lano a vzápětí vytahuje nahoru utrápeného muže.

„Kdo jsi?“ ptá se ho rytíř Kuba.

„Jsem Bronislav.“

„Jestliže mě máš rád, tak proč ses dal k lupičům?“

„Nemáme co jíst, děti se trápí hladem. Víím, že je špatné olupovat druhé, ale já miluji svou ženu i děti a chci jim dát najíst.“

Kuba se skloní k nešťastníkovi a slibuje mu: „Pomohu ti. Udělám pro tebe, co budu moci.“

Jde k hradnímu pánovi a prosí ho, zdali by něco mohl pro něho udělat.

„Pro tebe, rytíři Kubo, udělám, cokoli potřebuješ. Co si přeješ?“

„Prosím za jednoho z lupičů, kterého jsme včera uvrhli do vězení. Jmenuje se Bronislav.“

„A proč žádáš pro něho milost?“

„Protože se dal k lupičům kvůli tomu, že jeho rodina nemá co jíst. Chci mu pomoci, aby se mohl vrátit domů a starat se o svou rodinu.“

„Dobře,“ souhlasí hradní pán, „dávám mu svobodu a věnuji mu pole, na kterém bude moci pracovat. A nechám mu tam postavit domek, ve kterém bude se svou rodinou bydlet.“

„Děkuji moc,“ zvolá Kuba a odchází říct radostnou zprávu Bronislavovi.

Na příkaz hradního pána jsou sundány Bronislavovi pouta a je propuštěn z hradu. Vrací se domů a rytíř Kuba mu na koni přiváží plný koš jídla. Má velkou radost z toho, když rodina vítá svého otce a může se po dlouhé době normálně najíst.

Po celou zimu i na jaře přivážel rytíř Kuba jídlo Bronislavově rodině. Rytíři měli totiž potravin nadbytek. A tak zůstalo dost i pro chudou rodinu. V létě se pak poprvé urodilo na obilí a brambory na poli, které Bronislav obdělával. Bylo po hladu a rodina děkovala Pánu Bohu za úrodu.

V rodině vyrůstal syn Kamil, který zatoužil stát se takovým rytířem, jakým byl Kuba. Rodiče mu to dovolili, a tak odešel na hrad, kde z něho Kuba vycvičil zdatného rytíře, který uměl jezdit na koni, ovládal meč i kopí a stal se obráncem hradu i bojovníkem proti lupičům.

A když velitel Kuba zestárl, tak převzal velení nad rytíři on. Kuba už nebyl zdravý, a tak dělal strážného na věži. Na jeho pokyn vyráželi rytíři k boji proti lupičům.

Kamilovi však bylo líto padlých kupců i lupičů, a tak se rozhodl, že bude bojovat jinak. Když se blížili kupci k soutěsce, tak vyrážel se svou jednotkou z hradu a provázel povozy kupců po celou dobu jejich cesty údolím. Když lupiči poznali, že kupci jsou pokaždé dobře chráněni, odtáhli z kraje pryč a přepadávání obchodních karavan ustalo.

Rytíř Kamil miloval zestárlého rytíře Kubu až do jeho smrti. Když zemřel a byl pochován, tak chodíval k jeho hrobu s celou svou rodinou. Všichni se rádi za Kubu modlili a věřili, že se jednou po smrti s ním v nebi setkají.

34. Dárek pro maminku

Je horký letní den. A protože jsou prázdniny, tak jsou koupaliště plná dětí.

Maminka slibuje Bukovi: „Až přijde tatínek z práce, tak půjdete k vodě.“

Buk se zaraduje, ale pak se zeptá: „A proč se nepůjdeš s námi koupat?“

„Protože mám koupaliště v bříšku. Miminko se má dobře. Vlastně se pořád koupe. Ve vodě spí, houpe se v ní, anebo také dovádí.“

Buk namítá: „A proč se nemůžeš koupat? To by se houpalo miminko ještě více.“

„Právě že by se houpalo až moc a mohlo by si ublížit, proto s ním budu raději doma.“

Buk přikyvuje. „Mami, buď raději doma, aby se miminku nic nestalo. Mám je moc rád. Kdyby se mu něco stalo, tak bych moc plakal.“

„Neboj se, dám na ně pozor. A vy buďte u vody opatrní, abyste se vrátili zdraví.“

„Neboj, mami, já dám na tatínka pozor,“ směje se Buk, vběhne mamince do náručí a hladí malinké v bříšku, jak nejněžněji umí.

Odpoledne se pak hoch dočká tatínka a vyrážejí autem k rybníku, který je upraven jako přírodní koupaliště. Je tam plno dětí, ale zdaleka to není hlava na hlavě jako na městském koupališti. Buk si nasouvá pod paže nafouknuté koupací kolo, a když vstupuje s tatínkem do vody, tak se ho pevně drží, aby neuklouzl.

U břehu je Bukovi vody tak po pás, a tak poskakuje, výská, stříká kolem sebe. Odráží se ode dna, aby vyskočil co nejvýše nad hladinu. Přitom neudrží rovnováhu a padá šikmo do vody. Kolo mu sjíždí až k nohám, a tak sklouzává na dno rybníka.

Najednou je ticho a tatínek se rozhlíží kolem sebe a pátrá, kde má syna. Vidí však jenom plovací kolo. Strašně se ulekne: Buk se topí. Musím ho najít, nemůže být daleko. Skrčí se a rukama hrabe po dně. Ale na tělo nenaráží. Otáčí se tak dokola, ale nemůže nic nahmatat. Leká se ještě víc. Musím ho najít, nebo se utopí. Pozoruje hladinu a všímá si, že se o kousek dál voda mele. Tam by mohl být Buk.

Tatínek dělá tím směrem dva kroky, znovu se skrčí a hmatá po dně. Naráží přitom na zmítající chlapcovo tělo. Pevně ho objímá a zdvihá nad hladinu. Vidí, že Buk nemůže popadnout dech, a proto ho chytá za nohy a zvedá ho do výše, aby mu voda vytekla z úst. Pak už stačí kuckajícimu klukovi párkrát plácnout na záda a zbytek vody mu vyteče z úst. Buk se zhluboka nadechne a vydechne, objímá tatínka kolem krku a teprve teď začíná plakat.

Tatínek ho vynáší na břeh, chce ho položit na deku, ale on se ho dál drží jako klíště.

„Neplač,“ nabádá ho jeho zachránce, „ať můžeš klidně dýchat.“

Buk ho poslouchá, začíná pravidelně dýchat, ale přitom ještě po velkém úleku vzlyká.

„Víš, Buku, jak se ti to stalo?“

Hoch kroutí hlavou a poprvé mezi vzlyky promluví: „Nevím. Skákal jsem a pak jsem spadl do vody a nic mě nedrželo.“

„Kolo ti sklouzlo po těle až k nohám. Podívej se, plave tamhle na hladině.“

„Aha, už to chápu. Zajdu pro ně.“

„Neuplave nám. Teď poděkujeme andělu strážnému, že tě chránil, aby ses neutopil.“

„Ano, pomodlíme se,“ souhlasí hoch.

„Pane Bože, děkujeme ti, že se Buk neutopil. Děkujeme, žes mu dal anděla strážného, který ho chránil a pomohl mi, abych ho mohl vytáhnout z vody. Jsme šťastni, že to dobře dopadlo a můžeme se vrátit zdraví domů. Chválíme tě a voláme: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako bylo na počátku i nyní i vždycky až na věky věků. Amen.“

Jenom co se tatínek pomodlí, tak se ho Buk zeptá: „Jak to, že je miminko pořád v mamčině bříšku, a neutopí se? A já jsem byl ve vodě jenom chvíli a málem jsem umřel?“

„Miminko v bříšku nedýchá, je spojeno s maminkou a ona mu dodává všechno, co potřebuje. Ty musíš dýchat a místo vzduchu jsi vdechl vodu. Trubice na dýchání se ti vodou ucpala a začal ses dusit.“

„Aha, už tomu rozumím.“

„Tak co, jdeme ještě do vody, anebo už pojedeme domů?“

„Už dneska nechci do vody. Ale domů jet také nechci.“

„A co bys chtěl dělat?“

„Chtěl bych donést mamince nějaký dárek.“

„To je dobrý nápad. Zasloužila by si pěkný dárek. V bříšku nosí vodu, miminko také roste, je to pro ni velká námaha. A jaký dárek bys chtěl mamince dát?“

„Největší dárek ze všech dáreků.“

„Co to je?“

„Ty to nevíš? Přece modlitba.“

„To je pravda,“ souhlasí tatínek, „a kde se za ni pomodlíme?“

„U kapličky Panny Marie. A doneseme odtud mamince vodu.“

„To je vynikající nápad! Ale víš, že tam musíme dojít pěšky?“

„Je to malá pouť.“

„Jasně, jedeme na pouť!“ zvolá tatínek a spěchá s Bukem do auta.

Zanedlouho procházejí cestou nad údolím a těší se, že za chvíli dorazí ke kapli. Ale jakmile sestoupí k ní, tak se oba zarazí. Buk zvolá: „Kaplička se topí.“

A je to tak. Kolem kaple je rybníček, který je snad po kolena hluboký.

„Přece tolik nepršelo. Co se stalo, že je tu tolik vody?“ ptá se tatínek.

Buk krčí rameny, ale pak zašeptá: „Tam někdo je.“

A ukazuje směrem, kam by měla odtékat voda od kapličky.

Tatínek příkyvuje, i on slyší chlapecké hlasy. „Jdeme se tam podívat.“

Buk si všimá vyšlapaného chodníčku mezi vzrostlými keři. Vydávají se po pěšině, tatínek vpředu a Buk za ním. Jdou potichu, aby se neprozradili. Díky tomu spatří zanedlouho dva kluky, kteří na potůčku stavějí přehradu. Teď už oba vědí, proč je kaplička ponořená do vody.

Tatínek oba stavitele pozdraví a pak se na ně oboří: „Kluci, co to děláte?“

„Stavíme přehradu!“

„A víte, že jste udělali kolem kapličky rybník?“

„No a?“ odpovídá jeden z kluků přidržle.

„Já ti dám, no a!“ zlobí se tatínek, „zdivo na kapli namokne a omítka se bude loupat. A navíc: nedá se tam nabrat voda.“

Do kluků jako když střelí. Utkají pryč do stráně a věří, že tak je nikdo nedohoní.

„Buku, je to na nás, abychom osvobodili kapličku od vody. Musíme rozbít přehradu.“

Pouštějí se do práce. A protože nemají lopatu či jiný nástroj, musejí hráz rozebrat rukama. Je to pořádná dřina, ale netrvá to dlouho a silný proud vody proráží zeslabenou hráz a voda unáší drny, hlínu i kamínky, ze kterých byla přehrada postavena.

„Hotovo,“ raduje se tatínek a Buk také jásá.

Vzápětí se vracejí ke kapličce, která je už přístupná i k vytékající trubce s vodou.

„Panno Maria,“ modlí se tatínek, „svěřujeme ti naši maminku a prosíme, aby šťastně donosila miminko v bříšku.“

Pak ještě zpívají písničku k Matce Boží. Tatínek předzpěvuje a Buk po něm opakuje. Nabírají vodu do plastové nádoby a odcházejí. Nesou tři dárky: modlitbu, vodu i zbouranou přehradu. Maminka bude mít radost ze všeho. A tatínek s Bukem se už teď radují s ní.

35. Noční příběh

Je hluboká noc. Buk spokojeně oddechuje a klidně spí. Zato maminka ještě dneska nezamhouřila oči. Chodí po bytě z jedné místnosti do druhé. Občas si sedne na židli anebo si lehne na pohovku. Skrčí se a přitáhne nohy k břichu, a tak si uleví od bolesti.

S přibývajícím časem se maminka rozhoduje: miminko chce jít na svět, musím co nejrychleji do porodnice. Budí tatínka: „Jirko, vstávej, prosím tě, zavez mě do nemocnice.“

„Co? Tak náraz? Včera jsi nic neříkala.“

„Přišlo to náhle. Musíme rychle jet, abychom neporodili na ulici.“

„Už vstávám!“ zvolá tatínek a hrabe se z postele ven.

Chvíli ještě mžourá, aby si zvykl na světlo. Přitom si vzpomene na syna. „A co Buk?“

„Pěkně spinká, byla jsem se na něho podívat.“

„A co když se vzbudí a nikoho doma nenajde. Bude nás hledat.“

„To je pravda. Rychle ho vzbud', pojed' s námi.“

Tatínek však nemusí hocha budit. Je vzhůru. Vzbudilo ho světlo a vzrušené hlasy. Proto mu hned říká: „Buku, rychle se obleč, pojedeme s maminkou do porodnice. Miminko chce jít už na svět. Nemůžeš být sám doma!“

„Budu spinkat,“ odpovídá Buk.

„A nebudeš se sám doma bát?“

„Ne, už jsem přece veliký.“

„Tak dobře, spinkej! A kdybys něco potřeboval, tak tady máš mobil.“

„Dobře,“ odpovídá Buk, a pokládá hlavu na polštář.

Tatínek ho pohladí, požehná mu a odchází. Je přesvědčen, že Buk usne a vzbudí se až ráno.

Ale není tomu tak. Sotva rodiče odjedou z domu, tak má Buk otevřené oči a zírá do tmy, která je prosvětlena pouličním osvětlením a noční lampičkou na chodbě. Myslí na rodiče a zvláště na maminku, která přivede za chvíli děťátko na svět. Teď je Bukovi líto, že nejel s rodiči. Ale když přišel tatínek, tak byl tak ospalý, že se chtěl zavrtat do přikrývky a spát.

Ještě chvíli leží osamělý Buk v posteli, ale pak vylézá ven a zamíří k oknu. Otevírá je a dívá se na oblohu. Kolik je na ní hvězd? Zkouší je spočítat, ale brzy to vzdává. Vzpomíná na maminku, která při pohledu na hvězdy, měsíc či slunce říkává: „Ten Pán Bůh je úžasný.“

Najednou se Bukovi po mamince stýská. Copak asi dělá? Má ještě miminko v bříšku, anebo už je chová v náručí? Mám mobil, tak to zjistím. Ale než ťukne na volání tatínka, tak mu klesne ruka. Ne, nebudu je vyrušovat, mají tam určitě hodně starostí.

Buk se projde přes pokoj, bere do rukou židli a přenáší ji k oknu, které přivírá. Studený vzduch z venku tak zeslábně a on se může v pyžamu usadit. Zároveň vidí i na chodník, kterým se vychází z domu. Půjdu za maminkou, rozhoduje se chlapec. A už se vidí, jak jde ulicí, zahýbá za roh, aby tak došel k hlavní silnici.

Tam však musím dát pozor, aby mě tam někdo nespatrił. Ach, to ne, lekne se. Na konci dlouhé ulice bliká policejní auto. Musím se před nimi schovat. Ale kam? Hurá! Tady mě neuvidí. Vbíhá do otevřených vrat a schovává se za zeď garáže. Tu mě nenajdou. Blikající policejní auto přejíždí kolem domu a pokračuje v jízdě. To je dobře. Neviděli mě. Jenom ať jedou hledat zloděje!

Policejní auto se vrací zpět. Policisté vystupují z auta na chodník a domlouvají se, co dál podniknou.

Jeden z nich uvažuje: „Tady jsme toho kluka ještě viděli.“

„A najednou zmizel. Schoval se před námi.“

„Určitě šel tady těmi otevřenými vraty.“

„Tam ho najdeme. Vezmi z auta baterky a prozkoumáme to tam.“

„Jasně, tam ho vypátráme.“

„Co mám dělat?“ přemýšlí Buk, „za chvíli mne najdou, odvezou mě na policejní stanici a budou se ptát po rodičích. A potrestají je, že mě nechali samého doma. Ale kde se mám schovat? Tady mě všude uvidí. Už jdou a mají silné baterky. Mám nápad! Obejdu garáž z druhé strany a než to tu prozkoumají, tak budu na ulici.“

Daří se. Teď proběhnu kolem auta a zmiznu za rohem.

Dveře auta se však otevírají, vystupuje z nich další policajt a křičí: „Stůj!“

Ne, nezastavím se, musím pryč.

„Neutečeš mi!“ volá policajt už docela blízko.

To je konec! Chytne mě. Co mám dělat? Dobrý sokol z dědečkovy pohádky mě zachrání.

„Dobrý sokole! Dobrý sokole! Přileť mi na pomoc!“

Velký pták je tu za chvíli. Plácne křídlem do policajta, který vzápětí padá na zem.

„Chyť se mě!“ volá lidským hlasem na prechajícího kluka.

„Držím se tě, držím se tě, leť pryč od těch policajtů!“

Pták se zvedá a nabírá výšku a ptá se: „Kam tě mám zanést?“

„Do nemocnice. Tam, kde se rodí děti.“

„Do porodnice?“

„Ano, tam je moje maminka.“

Velký sokol je tam za chvíli. Nalétává nad balkon, kde jsou pokoje nových maminek.

„Pusť se!“ volá sokol.

„Děkuji, děkuji, ty jsi můj zachránce! Kdybys nepřiletěl, tak by mě odvezli policajti!“

„To nebylo nic těžkého,“ volá sokol, mává křídly na hoča a odlétá.

Co teď? Nakouknu se do pokoje, ale nesmí mě nikdo uvidět. Zavolal by policajty a bylo by zle.

Vždyť je tam maminka. A chová už miminko. Zabuším na okno, aby mně otevřela.

Maminka se zprvu klepání na okno lekne. Ale pak jde pomalu k balkonovým dveřím. A když spatří Buka, tak mu hned otevře.

„Kde se tu bereš, Buku?“

„Přiletěl jsem tu s Dobrým sokolem.“

„Podívej se, už máme miminko, krásné děvčátko.“

„A jak se jmenuje?“

„Marie, Maruška podle Matky Pána Ježíše.“

„To je krásné jméno. A kde je tatínek?“

„Už šel domů za tebou. Bude tě hledat.“

„Neboj se, maminko, zavolám Dobrého sokola a za chvíli budu doma.“

A jsem doma, raduje se Buk, když sedí na židli, na které si sám sobě vyprávěl pohádku. To bylo krásné. Ale tatínek tu ještě není. Půjdu asi spát a ráno už bude z porodnice doma.

Buk hned usíná a probouzí ho až tatínkovo buzení. „Buku, sluníčko už vstalo, je tam krásný den. K tomu máme velkou radost, narodilo se nám děťátko.“

„Já vím,“ odpovídá Buk, „je to holčička Maruška.“

„Kdo ti to řekl?“ diví se tatínek a Buk mu vypráví pohádku, kterou si sám vymyslel.

Nakonec říká: „A že to bude holka a bude se jmenovat Maruška, tak to vím od vás. Jednou jste si o tom s maminkou povídali a já to slyšel, i když jsem neposlouchal za dveřmi.“

Tatínek se modlí: „Pane Bože, děkujeme ti za Marušku i za to, že je maminka zdravá.“

A Buk dodává: „Děkuji za sestřičku. Už se těším, až si budu s ní hrát.“

36. Zase spolu

Buk už si zvykl na to, že ho v posledních dnech do nového dne vítá tatínek. Ale dnes je to naposledy, protože hned po snídani pojedou pro maminku a Marušku do porodnice.

Jak už se na obě chlapec těší. Na maminku, která bude zase s nimi doma a bude moci za ní kdykoliv přiběhnout. Na Marušku, kterou bude kolébat, vozit v kočárku a až trochu povyroste, tak si ji také pochová. Konečně tatínek vyjíždí z garáže, Buk se uvelebí v sedačce a zvolá: „Pane řidiči, do porodnice! Ale co nejrychleji.“

Tatínek hru přijímá a než se rozjede, tak se zeptá: „A máte, pane, dost peněz? Jízda taxíkem je drahá.“

„Zaplatím hned,“ odpovídá Buk, plácá ručkou tatínkovi do dlaně a počítá: „Jedna, dvě, tři, pět, osm, deset.“

Řidič je spokojený a zvolá: „Směr porodnice, za chvíli jsme tam.“

Když vrátnému v nemocnici nahlásí, že jedou pro maminku s miminkem, tak hned zvedá závoru a vpouští je dovnitř areálu. Zastavují před velkou budovou, kde už to Buk zná. Vždyť tu chodili za maminkou a Maruškou každý den na návštěvu.

Chlapec vystupuje z auta a napadá ho, že bude s tatínkem závodit. Uběhne několik metrů, otáčí se a zvolá: „Já budu u maminky první.“

Natěšený hoch vbíhá do budovy a tatínek mu dopřává volnost. Za vchodovými dveřmi se však závodník namísto doleva dává doprava. Je tu stejná chodba jako v porodnici, jenom tu sedí na židlích lidé. Buk počítá dveře, kolem kterých běží: jedna, dvě, tři. Tady je maminka! Chce vstoupit na pokoj, ale namísto kliky je ve dveřích koule. Ta tu ještě včera nebyla!

Musím zaklepat, než přijde tatínek, aby mě nepředběhl,“ rozhoduje se chlapec.

Ťuká, ale dveře zůstávají bez hnutí.

Klepe znovu, tentokrát silněji, až nakonec buší. Dveře se pootevírají a v nich zahřmí hlas: „U nás se nebuší, ale čeká se na sestru.“

Je to řečeno hodně přísně, až se Buk poleká. Ale to už ho pozoruje z otevřených dveří sestra, která se na něho oboří: „Co ty tu děláš? Kde máš maminku?“

Buk ukazuje dovnitř. Ale nic k tomu říct nedokáže. Polekal se totiž sestry, která ho znovu napomíná: „Nezlob tady, utíkej za svou maminkou anebo na tebe zavolám policajty.“

Toho se hoch leká. Běží na konec chodby, kde se dostává na schodiště s nápisem: nouzový východ. Tady té sestře uteču. Ani policajti mě nechytanou, i kdyby je ta paní zavolala. Dostává se tak do prvního poschodí, kde je zase chodba, opět řada dveří. Jsou tu muži v županech. Tady určitě není maminka. Zabloudil jsem a nevím, kam dál.

Jedna ze sester si ho všímá a zeptá se ho: „Co tu děláš, chlapečku?“

Buk se poleká, že na něho zavolá policajty. Musím zmizet. Prosmýknu se kolem ní a uteču. Mladá žena má však postřeh, chytá ho a svírá lehce rukou.

„Pusťte mě! Já jsem nic neudělal.“

„Neboj se! Já ti nic neublížím.“

„Zavoláte na mne policajty!“ zvolá Buk a nemůže udržet slzy, které se mu derou do očí.

Pláče hodně nahlas a už se nebrání, když ho sestra bere za ruku a utěšuje ho: „Neboj se! Žádné policajty na tebe volat nebudu. Pojď se mnou a povíš mi, co se s tebou stalo.“

Sestra vede plačícího chlapce do místnosti, kde je ještě další žena. Tam ho posazuje na židli, pohladí ho a přikrčí se, aby mu viděla do očí.

„Ztratil ses?“ ptá se ho laskavě, úplně jinak, než ta sestra dole.

Přesto jí Buk ještě nevěří. Pořád nahlíží ke dveřím, jestli se tam už neobjeví policajti, aby ho odvedli.

„Neboj se,“ utěšuje ho jemným hlasem sestra, „nikoho na tebe volat nebudu.“

Buk však stále v duchu vidí tu rozzlobenou ženu dole ve dveřích. Ta určitě už policajty zavolala, když jsem před ní utíkal.

Sestra neví, jak ho uklidnit. Zkouší to znovu, když se ho ptá: „Ztratil ses mamince?“

Plačící chlapec ji vidí rozmazanou, ale přece jenom rozeznává na jejím krku křížek. Dívá se na něj a přestává postupně plakat, až už jenom vzlyká. Přitom se stále dívá na zlatý křížek.

Sestra si toho všímá a zeptá se: „Líbí se ti ten křížek?“

Buk přikyvuje. Křížek se mu skutečně líbí, ale hlavně se přestává ženy před sebou bát a začíná jí věřit.

Mladá žena poznává, že chlapec má křížek rád. „Chodíš do kostela?“

Buk přikyvuje a dodává: „Já mám rád Pána Ježíše.“

„Já ho mám také ráda,“ vyznává sestra.

Všechn strach je naráz pryč a hoch sám vypráví, co se mu stalo v nemocnici.

„Zabloudil jsi,“ ujišťuje ho sestra a dodává: „Zavedu tě za maminkou a za tatínkem.“

Buk sleze ze židle a vkládá ruku do dlaně sestry s takovou důvěrou, jako by to byla ruka maminčina. Cestou mu průvodkyně vysvětluje, jak se to stalo, že zabloudil. U vchodových dveří mu ukazuje, že měl jít doleva a ne doprava.

Z ničeho nic se tu objevuje tatínek, který hledá syna a bojí se o něho, jestli se mu něco nestalo.

„Tati!“ zvolá chlapec a vbíhá mu do náruče.

„Kde ses toulal?“

„Ztratil jsem se,“ přiznává hned Buk, „ale ta hodná sestřička mě našla a přivedla mě sem.“

„Moc vám děkuji,“ říká vděčně tatínek, „měl jsem o něho už velký strach.“

„Na shledanou, musím na oddělení,“ vysvětluje mladá žena, proč odchází.

Podají si ruce na rozloučenou.

„Myslím, že se brzy uvidíme,“ říká sestra přitom tajemně.

Tatínek nechápe. Buk mu to však hned vysvětluje: „Sestřička má ráda Pána Ježíše a chodí do kostela. Podívej, má krásný křížek na krku.“

„A já si říkal, že vás odněkud znám,“ přiznává tatínek.

Sestra už se jenom usměje a pak spěchá na své oddělení, kde má spoustu práce.

Tatínek vchází na oddělení, kde jsou maminky s novorozenci a děťátky. Obě sloužící sestry se na ně usmějí a starší z nich zvolá: „To je dobře, že jste toho svého syna našel.“

„Zabloudil a jedna sestřička ho přivedla,“ vysvětluje tatínek a vzápětí vchází na pokoj, kde už na ně čeká maminka, připravená k odjezdu domů.

Buk ji objímá a pak hladí Marušku, která krásně spinká. „Maminko, já mám sestřičku moc rád. A tebe mám hodně rád. A tatínka mám taky tak rád.“

Přitom šťastný chlapec objímá oba rodiče a nechce se jich hodnou chvíli pustit.

Ale je třeba jet domů. Maminka ještě děkuje sestřím i lékařům za péči, loučí se s některými maminkami, se kterými se tu poznala. Brzy na to usedají všichni do auta a vyrážejí na cestu do svého domova. Vrátný si je už pamatuje, a tak schválně nezvedá závoru, aby mohl rodičům poblahopřát k narození děťátka.

Doma je to všechno stejné a přitom jiné. Buk poznává, že to není jako dříve, když rodiče byli jenom pro něho. Musí počkat, než maminka Marušku přebalí anebo nakojí. Musí počkat, ale zároveň nemusí čekat, protože ho nikdo neodhání a dokonce se může učit, jak se děťátku nasadí a upevní plínka. Může dělat miminku i šaška, ale brzy pozná, že to ještě Maruška nechápe. A tak nakonec odchází do pokojíku a tam kreslí svou šťastnou rodinu, kde jsou maminka s tatínkem velcí a on s Maruškou malí, objímání bezpečnou láskou svých rodičů.

Obsah 1. části

1. Narodil se kluk	3
2. Nové brambory.....	6
3. V komoře je myš	9
4. V hypermarketu.....	13
5. V kostele.....	17
6. Buk zlobí	21
7. V nemocnici	24
8. Zbloudilá ovečka	28
9. Hvězdičky nad betlémem	32
10. Buk se modlí	35
11. Zlaté prasátko	39
12. Štědrý večer.....	42
13. Buk vypráví dětem	46
14. Tříkrálová sbírka	49
15. Sněhulák	53
16. Pohádka pomáhá.....	57
17. Velká radost.....	61
18. Popeleční středa.....	64

Obsah 2. části

19. Mary's Mils	3
20. Krtci.....	6
21. Babiččina pohádka	10
22. Květná neděle	13
23. Zelený čtvrtek.....	17
24. Velký pátek.....	20
25. Bílá sobota.....	24
26. Velikonoční neděle	27
27. S Pannou Marií.....	31
28. Bukovo tajemství.....	34
29. Maminčino tajemství.....	38
30. První jahoda.....	42
31. Skutečný příběh.....	45
32. Na pouti	49
33. Rytíři a loupežníci	52
34. Dárek pro maminku.....	56
35. Noční příběh.....	60
36. Zase spolu.....	63